

ΤΥΧΙΚΟΣ

Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
Το περιοδικό που ενώνει τους πιστούς του Χριστού

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2012

227

ΠΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΝΟΙΩΣΕΣ
ΓΙ' ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΨΗΦΙΣΕΣ;

Μ α τ α ι ό τ η τ α

**«Ματαιότης ματαιοτήτων, είπεν ο Εκκλησιαστής·
ματαιότης ματαιοτήτων, τα πάντα ματαιότης» (Εκκλ. 1/α/2)**

Είναι γνωστή στη γλώσσα μας σήμερα η παραπάνω φράση του βασιλιά Σολομώντα. Είναι ενδεικτική τής απογοήτευσης του ανθρώπου από το πρόσκαιρο των ανθρώπινων έργων εξαιτίας του θανάτου. Η ματαιότητα είναι συνυφασμένη με τον ξεπεσμένο άνθρωπο.

Η Αγία Γραφή περιγράφει εκπληκτικά τη ματαιότητα, δίνοντας τα χαρακτηριστικά της μέσα από την καθημερινότητά μας.

- Είναι συνέπεια της παραβάσεως – Ρωμ. 8/η/20
 - Κάθε άνθρωπος είναι ματαιότητα – Ψαλμ. 39/λθ/11
 - Η νεότητα και η παιδική ηλικία – Εκκλ. 11/ια/10
 - Η ομορφιά του ανθρώπου – Παρ. 31/λα/30
 - Η βοήθεια από ανθρώπους – Ψαλμ. 60/Ξ/11
 - Η ανθρώπινη δικαιοσύνη – Ησ. 57/νζ/12
 - Η ανθρώπινη σοφία – Εκκλ. 2:15, Α΄ Κορ. 3/γ/20
 - Οι απολαύσεις αυτού του κόσμου – Εκκλ. 2/β/1
 - Η ανθρώπινη ανησυχία και ταραχή – Ψαλμ. 39/λθ/6 και 127/ρκζ/2
 - Η εργασία και ο μόχθος του ανθρώπου – Εκκλ. 2/β/11
 - Η αγάπη για τον πλούτο και τα χρήματα – Εκκλ. 5/ε/10
 - Οι ανόητες και νομικές συζητήσεις – Α΄ Τιμ. 1/α/6-7 και 6/ς/20
 - Η θρησκεία των υποκριτών – Ιάκ. 1/α/26
 - Η εντυπωσιακή, χωρίς αγάπη, ελεημοσύνη – Α΄ Κορ. 13/ιγ/3
 - Η πίστη χωρίς τα έργα της – Ιακ. 2/β/14
- Αυτά και πολύ περισσότερα αναφέρει

ο Λόγος του Θεού, ως ματαιότητα, που τα χρησιμοποιεί ο Διάβολος για να αποσπάσει τον άνθρωπο από τα μη σαλευόμενα, τις αιώνιες υποσχέσεις του Θεού. Όλα όσα προσφέρει, όσο φανταχτερά και ελκυστικά αν φαίνονται –σαν τον απαγορευμένο καρπό στα μάτια της Εύας–, δεν είναι άλλο από ψέμα και ματαιότητα. **«Υπάρχει οδός, ήτις φαίνεται ορθή εις τον άνθρωπον, αλλά τα τέλη αυτής φέρουσιν εις θάνατον»** (Παρ. 14/ιδ/12).

Λέγεται, πως ο γνωστός για τις κατακτήσεις του Σαλαντίν, όταν άρρωστος ένωσε να πλησιάζει το τέλος του, διέταξε να κατεβάσουν από την κορυφή του παλατιού του το μεγαλοπρεπές οικόσημό του και στη θέση του να κρεμάσουν το σάβανο που σε λίγο θα του φορούσαν. Όταν οι αυλικοί του το έκαναν, τους είπε: **«Ας δούνε λοιπόν και οι εχθροί και οι φίλοι μου, τι παίρνει μαζί του ο Σαλαντίν από τη δόξα του και τις κατακτήσεις του, φεύγοντας απ' αυτόν τον κόσμο»**.

Ματαιότητα σημαίνει κάτι ψεύτικο, απατηλό, χωρίς μέλλον, χωρίς έρμα, ελαφρύ σαν το άχυρο που το παίρνει ο άνεμος και χάνεται. Αλήθεια, μπορεί να υπάρχει κάτι ακόμη πιο ελαφρύ από την ίδια την ματαιότητα; Πιο ελαφρύ, μάλλον δύσκολο.

Ωστόσο ας προσέξουμε τι λέει ο Λόγος του Θεού: **«Οι κοινοί άνθρωποι βεβαίως είναι ματαιότης, οι άρχοντες ψεύδος· εν τη πλάστιγγι πάντες ομού είναι ελαφρότεροι αυτής της ματαιότητος»** (Ψαλμ. 62/Ξβ/9). Ναι οι άρχοντες αυτού του κόσμου είναι ελαφρότεροι από τη ματαιότητα. Ας το έχουμε στο μυαλό μας στις εκλογές αυτού του μήνα.

Από Συνεργάτη

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ: Κιουταχείας 8, 142 31 Νέα Ιωνία

ΑΡΘΡΑ

Σελ.

- ❶ Ματαιότητα 2
- ❶ Διαίρει και βασιλεύει... 4
- ❶ Οι Δέκα Εντολές 6
- ❶ Αληθινή μετάνοια 11
- ❶ "Μνηστεύσομαι σε εμαυτώ..." . 16
- ❶ «Θεός πάσης παρηγορίας» ... 18
- ❶ Μιμητές Του, αλλά σε τι; 23
- ❶ Δραστική ουσία και εμπορικές ονομασίες 26
- ❶ 21η Γενική Συνέλευση της Ελλ. Βιβλικής Εταιρείας .. 29

ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

Σελ.

- ❶ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ ΑΠΟΡΙΕΣ 13
 - «Κατασφάξατε έμπροσθέν μου...»
- ❶ ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ 31
 - Οι κερασιές του παππού...
- ❶ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΛΙΔΑ 32
 - Όχι λάδι στη φωτιά

έν οίπῃ ὀφθαλμοῦ...

Συστήνουμε το μπλογκ
neakaipalaia.blogspot.com

ΕΤΟΣ 27 - ΤΕΥΧΟΣ 227 / ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2012

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίῳ» (Εφεσ. 6/ς/21, Κολ. 4/ς/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο ὄργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικόπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/1/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXX • Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Απόφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλειάδης • Ταχυδρομική Επικοινωνία: ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8, 142 31 Ν. ΙΩΝΙΑ • Τηλεφωνική Επικοινωνία.: 210-27.73.785 • Εκτύπωση: Γ. Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Αθήνα, 210-88.16.096 • «TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • 8 Kioutahias St., GR-14231 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/νίας: 3360] • Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

Μαθαίνοντας από τα λάθη των άλλων

Διαίρει και βασίλευε...

Αυτό ήταν το πάγιο δόγμα όλων των καιροσκόπων και κατακτητών του κόσμου από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Το εφεύρε ο Διάβολος και το χρησιμοποίησε άριστα σε όλους τους αιώνες, προκειμένου να επιτύχει τον βασικό σκοπό του ως «**ανθρωποκτόνος**». Το αφήνει κατά μέρος μόνο όταν κατά καιρούς επιχειρεί να επιβάλλει στον κόσμο την παγκόσμια κυριαρχία του με κοινές-ενωτικές προσπάθειες, αρχίζοντας από την οικοδόμηση του Πύργου της Βαβέλ και στη συνέχεια σε όλες τις Αυτοκρατορίες, Κοινοπολιτείες, Άξονες, Οργανισμούς Εθνών, Αμυντικά Σύμφωνα (NATO, Βαρσοβίας κ.λπ.), Ευρωπαϊκή Ένωση, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Παγκοσμιοποίηση (χρηματιστήρια, πολυεθνικές εταιρείες κ.λπ.).

Εκτός όμως από τις πολιτικές-εθνικές υποθέσεις, η εφεύρεση αυτή του Σατανά χρησιμοποιείται επίσης ευρύτατα και στις θρησκευτικές –δυστυχώς ακόμη και τις εκκλησιαστικές– υποθέσεις. Μπορείτε να βρείτε κάποια θρησκεία που δεν είναι χωρισμένη σε παρακλάδια, τα οποία μάλιστα τις περισσότερες φορές μάχονται μεταξύ τους με μίσος χειρότερο από αυτό που δείχνουν σε όσους ανήκουν σε άλλες θρησκείες ή εκκλησιαστικές ομάδες; (!)

Οι Χριστιανοί, εν προκειμένω, δεν αποτελούν εξαίρεση, και ενώ δεν πολεμούν τους Βουδιστές και τους Ινδουιστές, μάχονται μεταξύ τους Ορθόδοξοι με Διαμαρτυρόμενους!!! Αλλά και οι

Μουσουλμάνοι δεν μάχονται έτσι με τους αλλόθρησκους όπως σκοτώνονται μεταξύ τους Σουνίτες και Σιίτες!!! Και οι Ορθόδοξοι δεν μάχονται με τους Μορμόνους όπως μάχονται μεταξύ τους οι οπαδοί του Παλαιού Ημερολογίου και του Νέου!!! Ο κατάλογος δυστυχώς δεν έχει τέλος...

Είναι τούτο ένα άλλο σύστημα διαίρεσης που εφεύρε και χρησιμοποιεί ο Σατανάς για να καταστρέφει τη μαρτυρία της χριστιανικής εκκλησίας, καθώς ανά τους αιώνες ΔΙΑΙΡΕΙ και ΞΑΝΑ ΔΙΑΙΡΕΙ τις εκκλησίες, με αφορμή ασημαντες έως ανύπαρκτες διαφορές, ώστε να παρουσιάζει τον χιτώνα του Χριστού τεμαχισμένο.

Πόσες αιρέσεις από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, που όλες διεκδικούν την ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ και την ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, και οι οπαδοί τους αναθεματίζουν αλλήλους! Ξέρει κανείς να πει πόσες ακριβώς είναι οι διάφορες Ευαγγελικές Εκκλησίες; Μήπως, ακόμη χειρότερα, ξέρει να πει πόσες είναι οι διάφορες Πεντηκοστιανές Εκκλησίες; Η απάντηση δίνεται με τη βιβλική φράση: «**ΩΝ ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΑΡΙΘΜΟΣ**»...

Τέλος έρχεται ο χώρος των διακονιών-ιεραποστολών, όπου κάθε τόσο ένας “**ισχυρός χαρακτήρας**” θέλει και επιχειρεί να δημιουργήσει την προσωπική ή οικογενειακή του διακονία ή ιεραποστολή, καταμερίζοντας πηγές και κατασπαταλώντας πόρους και δυνάμεις. Γιατί πώς αλλιώς να χαρακτηρίσει κανείς το γεγονός ότι στην φτωχή Ελλάδα λει-

τουργούν τόσες και τόσες –καλλίτερα
ας μην αριθμήσουμε– π.χ. διακονίες για
εξαρτημένα άτομα, για αλλοδαπούς, για
ίδρυση εκκλησιών, για αποστολή στο ε-
ξωτερικό... Κάπου θυμίζουν την παροι-
μία της γιαγιάς: **«Δεν χωρεί ο ποντικός
στην τρύπα του, σέρνει και κολοκύ-
θα...»**.

Έχουν όλα αυτά κάποια πνευματική
διάσταση; Οπωσδήποτε όχι. Μόνο σαρ-
κικότητα μαρτυρούν και μόνο ζημιά κά-
νουν στο έργο του Θεού, αφού εν τέλει
μόνο τον εχθρό εξυπηρετούν με τις εκ-
δηλώσεις των έργων που πηγάζουν από
τη σάρκα σε αντιπαλότητες, υποσκελι-
σμούς, μισόλογα, υπόνοιες, και αν μη τι
άλλο, διαιρέσεις εκκλησιών ή χωρι-
σμούς προσώπων.

Θυμόμαστε το επεισόδιο του χωρι-
σμού μεταξύ Παύλου και Βαρνάβα,
για το θέμα του νεαρού τότε Μάρκου,
όπου ο Λουκάς εξιστορεί: **«Συνέβη λοι-
πόν ερεθισμός, ώστε απεχωρίσθησαν
απ' αλλήλων, και ο μεν Βαρνάβας, πα-
ραλαβών τον Μάρκον, εξέπλευσεν εις
Κύπρον. Ο δε Παύλος, εκλέξας τον Σί-
λαν, εξήλθε (...) και διήρχετο την Συ-
ρίαν και Κιλικίαν»**. (Πράξ. 15/ιε/39-40).

Αλλά μπορεί κανείς να επαινέσει τους
κατά τα λοιπά αξιοθαύμαστους αυτούς
ανθρώπους για τούτο το γεγονός της
ζωής τους; Μάλλον όχι. Τουλάχιστον,
όπως είδαμε, ο Λουκάς το καταγράφει
ως καθαρό **«ερεθισμό»**, κι εκείνο που ε-
ρεθίζεται προφανώς δεν είναι το πνεύμα
αλλά η σάρκα.

Τι θα πρέπει να πούμε, λοιπόν, για όλα
αυτά; Να αρχίσουμε να συγκρίνουμε
τη μία και την άλλη περίπτωση και να κρί-
νουμε ανθρώπους και προθέσεις; Να α-
διαφορήσουμε και να μην δώσουμε την

**«Διμερίσθη ο Χριστός;
μήπως ο Παύλος
εσταυρώθη διά σας; ή εις
το όνομα του Παύλου
εβαπτίσθητε;»
(Α' Κορ. 1/α/13)**

παραμικρή προσοχή; Να ξεκινήσουμε ε-
μείς κάτι "καλύτερο", αφού όλοι οι άλλοι
είναι "μεμπτοί" στα μάτια μας;

Μη γένοιτο αδελφοί! Όμως ό,τι πρό-
κειται να κάνουμε, ας γίνεται με φόβο
Θεού και ας μη λησμονούμε την προτρο-
πή του Ιούδα: **«Σεις όμως, αγαπητοί, ε-
ποικοδομούντες εαυτούς επί την αγιω-
τάτην πίστιν σας, προσευχόμενοι εν
Πνεύματι Αγίω, φυλάξατε εαυτούς εις
την αγάπην του Θεού, προσμένοντες
το έλεος του Κυρίου ημών Ιησού Χρι-
στού εις ζωήν αιώνιον. Και άλλους μεν
ελεείτε, κάμνοντες διάκρισιν, άλλους
δε σώζετε μετά φόβου, αρπάζοντες
αυτούς εκ του πυρός, μισούντες και
τον χιτώννα τον μεμολυσμένον από της
σαρκός»** (Ιούδα 20-23).

Καθώς δεν μπορούμε να γνωρίζουμε
βαθύτερα από τα φαινόμενα, δηλαδή τα
βάθη των καρδιών και των εννοιών, ας
τηρούμε τη συμβουλή του Παύλου: **«Μη
κρίνετε μηδέν προ καιρού, έως αν έλθη
ο Κύριος, όστις και θέλει φέρει εις το
φως τα κρυπτά του σκότους και θέλει
φανερώσει τας βουλάς των καρδιών,
και τότε ο έπαινος θέλει γείνει εις έκα-
στον από του Θεού»** (Α' Κορ. 4/δ/5).

Όμως ανάμεσα στην ΚΑΤΑ-κριση
και την ΔΙΑ-κριση υπάρχει τεράστια
διαφορά, και ενώ η πρώτη δεν επιτρέ-
πεται, η δεύτερη επιβάλλεται ως καθή-
κον μας.

Με άλλη ματιά

Οι Δέκα Εντολές

Κατά την Εορτή της Πεντηκοστής στις Συναγωγές οι Δέκα Εντολές αποτελούν το κύριο ανάγνωσμα, σε ανάμνηση της παράδοσης του Νόμου στον Μωυσή στο Σινά, καθώς αυτές αποτελούν το κύριο θεμέλιο της ιουδαϊκής πίστης. Είναι εκπληκτικό πώς αυτές οι δέκα μικρές και απλές φράσεις, που απαρτίζουν τον γνωστό σε όλους ως «**Δεκάλογο του Μωυσή**», αποτέλεσαν τη βάση για έναν ολόκληρο πολιτισμό, και μάλιστα ισχύουν όχι μόνο για τους ανθρώπους μιας κάποιας εποχής αλλά και για κάθε έναν από εμάς σήμερα.

Αν μιλήσεις σε κάποιον για τον Θεό, συνήθως θα πει: «ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΤΗΡΕΙΣ ΤΙΣ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΕΣ». Αν όμως τον ρωτήσεις να σου πει ποιες είναι αυτές οι Δέκα Εντολές, το πιθανότερο είναι να μην γνωρίζει παρά μόνο ελάχιστες όπως το «**Ου φονεύσεις**». Εδώ όμως θα τεθεί το ερώτημα: –Πόσο καλά γνωρίζουμε εμείς τις Δέκα Εντολές, πότε τις διαβάσαμε τελευταία φορά και ασχοληθήκαμε ουσιαστικά με αυτές, σκεφτήκαμε ποτέ ότι ίσως μας αφορούν άμεσα και προσωπικά;

Βεβαίως κάποιος θα μπορούσε να απαντήσει: «**Δεν μας ενδιαφέρουν εμάς οι Δέκα Εντολές, αφού δεν είμαστε Ιουδαίοι αλλά Χριστιανοί**». Και άλλος θα έλεγε: «**Αφού ο Χριστός είπε ότι ήρθε να καταργήσει το νόμο, γιατί να μιλάμε τώρα γι' αυτές, 2.000 χρόνια ύστερα από την κατάργησή τους;**»

Όμως δεν χρειάζεται πολλή προσπάθεια για να καταλάβουμε ότι αυτές οι

σκέψεις και απορίες είναι εντελώς ανεδαφικές, επειδή και μόνη απλή ανάγνωση της Καινής Διαθήκης θα δείξει ότι καμία από αυτές τις εντολές δεν έπαψε να ισχύει και σήμερα, αν και με διαφορετικό πνεύμα και περιεχόμενο.

Για παράδειγμα θυμίζουμε το λόγο του Παύλου στους Εφέσιους: «**Τα τέκνα, υπακούετε εις τους γονείς σας εν Κυρίω· διότι τούτο είναι δίκαιον. Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα, ήτις είναι εντολή πρώτη με επαγγελίαν, διά να γείνη εις σε καλόν και να ήσαι μακροχρόνιος επί της γης**» (Εφεσ. 6/ς/1-3). Δεν είναι αυτός ο λόγος άμεση αναφορά στην πέμπτη εντολή; Επίσης γράφοντας ο Παύλος προς τους Χριστιανούς της Ρώμης δεν αναφέρθηκε στα «**μη μοιχεύσης, μη φονεύσης, μη κλέψης, μη ψευδομαρτυρήσης, μη επιθυμήσης**» (Ρωμ. 13/ιγ/9);

Όταν ένας γραμματέας ρώτησε τον Κύριο, «**Ποία εντολή είναι πρώτη πασών;**» ο Ιησούς απάντησε με το γνωστό: «**Πρώτη πασών των εντολών είναι· Άκουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών είναι εις Κύριος· και θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου, και εξ όλης της ψυχής σου, και εξ όλης της διανοίας σου, και εξ όλης της δυνάμεώς σου· αυτή είναι η πρώτη εντολή**». Για να προσθέσει ευθύς αμέσως, και με την ίδια έμφαση: «**Και δευτέρα ομοία, αυτή· Θέλεις αγαπά τον πλησίον σου ως σεαυτόν**» (Μάρκ. 12/ιβ/29-31).

Δεν χρειάζεται πολύ μυαλό για να καταλαβαίνουμε ότι μέσα σ' αυτά τα περιληπτικά λόγια του Κυρίου περιλαμβάνονται ΟΛΕΣ οι εντολές του Δεκαλόγου, τις οποίες ο Παύλος στην περικοπή που μόλις προαναφέραμε αναλύει. Το «**θέλεις αγαπά τον πλησίον σου ως σεαυτόν**», μας εξηγεί, συμπεριλαμβάνει την ουσία

των «μη μοιχεύσης, μη φονεύσης, μη κλέψης, μη ψευδομαρτυρήσης, μη επιθυμήσης» αλλά «και πάσα άλλη εντολή» (Ρωμ. 13/1γ/9). Αφού λοιπόν στο «θέλεις αγαπά τον πλησίον σου ως σεαυτόν», συμπεριλαμβάνεται ΠΑΣΑ ΑΛΛΗ ΕΝΤΟΛΗ, αυτό σημαίνει ότι όλες εκείνες οι εντολές ισχύουν και στις ημέρες μας.

Η διαφορά είναι ότι, σε αντίθεση με τους Ιουδαίους που ζούσαν ΥΠΟ ΤΟΝ ΝΟΜΟ, δηλαδή ζούσαν καταπιεσμένοι και υποχρεωμένοι εξαναγκαστικά να τηρούν τον Νόμο, εμείς, ζώντας ΥΠΟ ΤΗΝ ΧΑΡΗ του Θεού, εκτελούμε τα του Νόμου ΜΕΤΑ ΧΑΡΑΣ, διότι γνωρίζουμε ότι από αυτά εξαρτάται το καλό στη ζωή μας, και την πνευματική και την κοινωνική και την υλική. Μοιάζει αυτό με τον άνθρωπο που θέλει να τρώει πολύ και δεν μπορεί να πειθαρχήσει στον γιατρό και να περιορίσει την λαιμαργία του. Όταν όμως ΠΕΙΣΘΕΙ και αποφασίσει ο ΙΔΙΟΣ ότι πρέπει να ελαττώσει το φαγητό επειδή αυτό είναι για το καλό του, τότε όχι μόνο το κατορθώνει αλλά και γίνεται ο ίδιος δάσκαλος της καλής διαίτας.

Μία άλλη διαφορά είναι ότι ο Νόμος όπως δόθηκε στους Ιουδαίους, είχε σκοπό να τους φανερώσει την αμαρτωλότητά τους και να τους οδηγήσει να ζητήσουν το έλεος του Θεού, όπως έκανε ο Τελώνης της παραβολής που προσευχόταν «**Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ**» (Λουκ. 18/1η/13). Αλλά εμείς πλέον δεν εκτελούμε το νόμο για να εξασφαλίσουμε την αιώνια ζωή, όπως είπε ο Κύριος στον άρχοντα που Τον ρώτησε σχετικά: «**Εάν θέλης να εισέλθης εις την ζωήν, φύλαξον τας εντολάς**» (Ματθ. 19/1θ/17). Αντίθετα, γνωρίζοντας ότι όλες οι αμαρτίες μας έχουν πληρωθεί με τη θυσία του Χριστού στο σταυρό, τώρα δεν νοιώθουμε ενοχές με βάση τις Εντολές αλλά ΧΑΙΡΟΜΑΣΤΕ ΝΑ ΕΚΤΕΛΟΥΜΕ ΤΙΣ Ε-

ΝΤΟΛΕΣ, επειδή γνωρίζουμε ότι δόθηκαν για το καλό μας, όπως γράφει ο προφήτης: «**Ούτω λέγει Κύριος, ο Αυτρωτής σου, ο Άγιος του Ισραήλ· Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σου, ο διδάσκων σε διά την ωφέλειάν σου, ο οδηγών σε διά της οδού δι' ης έπρεπε να υπάγης**» (Ησ. 48/μη/17). Είναι για τούτο μεγάλο απόπημα που πολλοί σύγχρονοι χριστιανοί έχουν παραμερίσει τις Εντολές του Θεού από τη ζωή τους και, στηριγμένοι δήθεν στη θεία χάρη, καταπατούν εκούσια ή ακούσια το νόμο του Θεού.

Αλλά ας επανέλθουμε στο περιεχόμενο των Δέκα Εντολών τις οποίες εξετάζουμε στο παρόν άρθρο. Όπως γνωρίζουμε, οι Δέκα Εντολές δόθηκαν στον Μωυσή γραμμένες με το δάχτυλο του Θεού πάνω σε δύο λίθινες πλάκες («**Έδωκεν εις τον Μωϋσήν, αφού ετελείωσε λαλών προς αυτόν επί του όρους Σινά, δύο πλάκας του μαρτυρίου, πλάκας λιθίνας γεγραμμένες με τον δάκτυλον του Θεού**» – Έξ. 31/λα/18), και παραδοσιακά τουλάχιστον απεικονίζονται έτσι, κατανεμημένες από πέντε σε κάθε μία πλάκα, γεγονός που όπως θα δούμε στη συνέχεια δεν είναι τυχαίο.

Βεβαίως κάθε μία εντολή αξίζει τη δική της εξήγηση και ερμηνεία, που θα μπορούσε ν' αποτελέσει ένα τουλάχιστον ξεχωριστό άρθρο ή βιβλίο, όμως

εδώ παρουσιάζονται μόνο κάποιες σκέψεις με βάση τη σειρά με την οποία έχουν καταγραφεί, αφού ο τρόπος με τον οποίο παρατίθενται μεταφέρει κάποιο μήνυμα που μπορεί να μας βοηθήσει καλύτερα να κατανοήσουμε τη σχέση μας πρώτα με τον Θεό και ύστερα με τους συνανθρώπους μας.

Το Ταλμούδ υποστηρίζει ότι οι πέντε πρώτες εντολές αντικατοπτρίζουν τις υποχρεώσεις μας προς τον Θεό, ενώ οι άλλες πέντε μιλούν για τις σχέσεις μας με τους άλλους ανθρώπους και ο σχολιαστής του Μεσαίωνα Αβραάμ Ιμπν Έζρα (Ibn Ezra) θεωρούσε ότι όλες οι εντολές μπορούν να κατανεμηθούν σε τρεις κατηγορίες: συναίσθημα, λόγος και δράση.

Η ΠΡΩΤΗ ΠΛΑΚΑ

Στην αριστερή πλάκα είναι γραμμένες οι εντολές πρώτη και δεύτερη, που αναφέρονται στην πίστη μας σε ένα και μοναδικό Θεό, και την απαγόρευση λατρείας άλλων θεών και εικόνων-ειδώλων. Με άλλα λόγια αυτές αναφέρονται στο κέντρο της πίστης που πρέπει να διακατέχει το νου και τις καρδιές μας, δηλαδή αυτό που αισθανόμαστε ως αληθινό.

Η τρίτη εντολή ορίζει να μην χρησιμοποιούμε μάταια το όνομα του Θεού. Αυτό δεν αφορά μόνο τις ορκωμοσίες σε δικαστήρια αλλά εν γένει στο περιεχόμενο των λόγων μας. Η τέταρτη εντολή, που μιλάει για την τήρηση του Σαββάτου, αφορά την εκ μέρους μας δράση (που εδώ πρόκειται μάλλον για απουσία κάθε δράσης/εργασίας=ανάπαυση).

Τέλος η πέμπτη εντολή απαιτεί να τιμούμε τον πατέρα και τη μητέρα μας. Αν και εκ πρώτης όψεως αυτή δεν φαίνεται να απαιτεί κάποια δράση, στην πραγματικότητα συμβαίνει το αντίθετο, επειδή στον ιουδαϊκό Νόμο η εντολή δεν περιο-

ρίζει τη σημασία της τιμής που πρέπει να δείχνουμε προς τους γονείς στον σεβασμό και τα απλά ευγενικά λόγια, αλλά απαιτεί εκ μέρους των τέκνων ολοκληρωμένες ενέργειες και πρακτικές δράσεις προς αυτούς. Η εντολή δεν λέει απλώς να αγαπάμε τους γονείς μας συναισθηματικά, αλλά να τους τιμούμε πρακτικά, ξεπερνώντας τις φιλοφρονήσεις και ευγενικές εκφράσεις με έμπρακτες εκδηλώσεις, που αρχίζουν π.χ. από τη συνήθεια που έχουν τα παιδιά των Ιουδαίων να σηκώνονται όταν οι γονείς τους μπαίνουν σε ένα χώρο όπου βρίσκονται εκείνα (εκτός και αν οι γονείς τα έχουν απαλλάξει από αυτή την υποχρέωση) και φτάνουν μέχρι την κάλυψη όλων των βιοτικών αναγκών στα γεράματα και την αδυναμία τους.

Στο σημείο αυτό ας θυμηθούμε πώς ο Κύριος Ιησούς Χριστός αναφέρθηκε κατακριτικά για τους Ιουδαίους της εποχής Του, σχολιάζοντας τις μεθοδεύσεις που είχαν "εφεύρει" ώστε να απαλλαγούν από την υποχρέωση να εξασφαλίζουν στους γονείς τα προς το ζην, επικαλούμενοι δήθεν θρησκευτικές δεσμεύσεις, λέγοντας: **«Σεις όμως λέγετε· Εάν άνθρωπος είπη προς τον πατέρα ή προς την μητέρα, Κορβάν, τουτέστι δώρον, είναι ό,τι ήθελες ωφεληθή εξ εμού, αρκεί»** (Μάρκ. 7/ζ/11).

Είναι ενδιαφέρον ότι η πέμπτη εντολή περιλαμβάνεται στην ίδια πλάκα, μαζί με τις υποχρεώσεις μας προς τον Θεό. Αυτό δεν είναι παράλογο διότι, αν ασεβούμε προς τους βιολογικούς δημιουργούς μας, στην ουσία είναι σαν να απορρίπτουμε τον ίδιο τον Δημιουργό μας. Τέλος, αυτή η εντολή χρησιμεύει ως γέφυρα που μας περνάει από τις εντολές που αφορούν τη σχέση μας με τον Θεό, στις υπόλοιπες έξι εντολές που αφο-

ρούν τις υποχρεώσεις προς τους συνανθρώπους μας.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΛΑΚΑ

Μεταφερόμενοι τώρα στην κορυφή της δεύτερης πλάκας, έχουμε πρώτα τις εντολές έκτη, έβδομη και όγδοη, που απαγορεύουν φόνο, μοιχεία και κλοπή – όλες αφορούν αμαρτίες δράσης. Η ένατη εντολή απαγορεύει την ψευδομαρτυρία κατά του πλησίον και προφανώς αφορά παράβαση μέσω του λόγου. Τέλος η δέκατη εντολή, είναι εκείνη που απαγορεύει να επιθυμήσεις όσα ανήκουν στον γείτονα, και απευθύνεται αρχικά στην σκέψη, την καρδιά και τα συναισθήματά μας.

Πέρα από όσα ειπώθηκαν με συντομία για τη σχέση των εντολών με το συναίσθημα, το λόγο και τη δράση, μπορούμε να δούμε μια επιπλέον παράλληλη δομή, που αφορά το επίπεδο δυσκολίας στην τήρηση των εντολών.

Η πίστη στον Θεό φαινομενικά προβάλλει ως σχετικά εύκολη. Οι περισσότεροι άνθρωποι ομολογούν χωρίς δυσκολία ότι πιστεύουν τουλάχιστον σε κάποια ανώτερη δύναμη. Αλλά η μετατροπή αυτής της πίστης σε εκφρασμένο λόγο είναι αρκετά πιο δύσκολη. Συχνά ακούμε να λένε: *–Δεν σε αφορά τι πιστεύω μέσα μου, είναι δικό μου θέμα, που δεν πρέπει να σε ενδιαφέρει.* Αλλά γιατί υπάρχει αυτή η δυσκολία; Ενδεχομένως πρόκειται για ένα είδος εγωιστικής άμυνας, επειδή όταν κάποιος ομολογήσει την πίστη του, αυτόματα θέτει τον εαυτό του κάτω από τον έλεγχο των άλλων, που τον παρατηρούν κατά πόσο είναι συνεπής με την πίστη που ομολόγησε.

Αυτό οι πιστοί το ζούμε καθημερινά καθώς οι άνθρωποι παρατηρούν συνεχώς τη ζωή μας, έτοιμοι ανά πάσα στιγμή να κατακρίνουν μόλις παραβιάσουμε

στο ελάχιστο κάποια από τις αρχές μας και αμέσως έρχεται η κατάκριση: *–Εσύ είπες ή έκανες αυτό; Δεν το περίμενα από*

εσένα... Αυτός είναι ο πρώτος λόγος που θα ακούσουμε, αδιάφορο αν όλοι οι υπόλοιποι στο περιβάλλον κάνουν ή λένε τα ίδια ή και χειρότερα χωρίς γι' αυτούς την παραμικρή παρεξήγηση.

Επίσης, η γνώμη που έχω για τον Θεό μου αγγίζει το χώρο της προσευχής όπου φανερώνονται τα κίνητρά μου και κατά πόσο είμαι ειλικρινής σε όσα προσεύχομαι. Πολλοί προσεύχονται σαν να κάνουν παζάρια και συμφωνίες με τον Θεό, και όχι σπάνια είναι πρόθυμοι να δώσουν κάτι σε αντάλλαγμα, εφόσον τα πράγματα γίνουν όπως οι ίδιοι θέλουν (τα οποία συνήθως λησμονούν όταν επιτύχουν το στόχο τους) και με αυτό τον τρόπο δείχνουν ότι δεν έχουν καταλάβει τη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στον Θεό ως Κύριο του παντός και τον αματωλό άνθρωπο ως ανάξιο δούλο.

Επίσης πιο δύσκολο από τα λόγια είναι οι πράξεις μας και συχνά υπάρχει διαφορά ανάμεσα σ' εκείνα που έχουμε καταλάβει ότι πρέπει να πράξουμε και σ' εκείνα που τελικά είμαστε διατεθειμένοι ή καταφέρνουμε να πράξουμε. Είναι άλλο πράγμα να μάθεις πώς πρέπει να ζεις σύμφωνα με το Νόμο, και εντελώς διαφορετικό να εφαρμόσεις αυτό το μάθημα στη ζωή. Μπορεί να γνωρίζουμε μέσα στην καρδιά μας και να παραδεχόμαστε λογικά, συνειδησιακά και συναισθηματικά ότι κάτι είναι αληθινό, και όμως να μην ζούμε στην καθημερινή ζωή μας σύμφωνα με αυτά τα αισθήματά μας.

Μετά από όλα τα παραπάνω, αν επικεντρώσουμε την προσοχή μας

στην ενίσχυση των πεποιθήσεών μας (τι πιστεύουμε και γιατί το πιστεύουμε), τότε θα ήμαστε σε καλύτερη θέση και θα μιλάμε με περισσότερη ειλικρίνεια, που στη συνέχεια θα οδηγήσει σε ισχυρότερη ικανότητα να ζήσουμε πράττοντας ορθά.

Γενικώς, είναι εύκολο να μην σκοτώ-
νω ανθρώπους, να μην ατιμάζω τον ή τη
σύζυγό μου, να μην κλέβω τους άλλους,
όμως ο Ιησούς Χριστός απέδειξε πως
όλα αυτά δεν μπορούν να περιορίζονται
μόνο στις εξωτερικές πράξεις, επειδή
κατά βάθος υπάρχουν διεργασίες που
γίνονται μέσα στο νου και την καρδιά
μας, που εξισώνονται με δράσεις που
δεν πραγματοποιήθηκαν τελικά.

Αυτό ακριβώς εννοούσε όταν είπε τα
λόγια: **«Εγώ όμως σας λέγω ότι πας ο
βλέπων γυναίκα διά να επιθυμήση αυ-
τήν ήδη εμοίχευσεν αυτήν εν τη καρδιά
αυτού»** (Ματθ. 5/ε/28) και ο Ιωάννης έ-
γραψε: **«Πας όστις μισεί τον αδελφόν
αυτού είναι ανθρωποκτόνος· και εξεύ-
ρετε ότι πας ανθρωποκτόνος δεν έχει
ζωήν αιώνιον μένουσαν εν εαυτώ»** (Α΄
Ιωάν. 3/γ/15).

Κάτι αντίστοιχο γίνεται και με την
ψευδομαρτυρία. Αν και το πιθανότερο
είναι ότι ένας ευσεβής άνθρωπος δεν θα
πει ψέματα σε ένα δικαστήριο, πόσα μι-
κρά ψέματα (που δυστυχώς τα ονομά-
ζουν "λευκά") φαίνεται να γλιστρούν στη
γλώσσα χωρίς σχεδόν να γίνονται αντι-
ληπτά; Και ποιος μπορεί να πει ότι κανείς
δεν βλάπτεται όταν λέει μισές αλήθειες;

Και όσον αφορά την τήρηση της τε-
λευταίας εντολής, κλείνοντας τον κατά-
λογο θα λέγαμε με αρκετή σιγουριά ότι
είναι σχεδόν αδύνατο να μην επιθυμή-
σουμε όσα ανήκουν σε άλλους. Πώς
μπορώ να ελέγξω τις σκέψεις μου ώστε
να μην ζηλέψω, να μην επιθυμήσω να
έχω κι εγώ τα αγαθά και τα κτήματα των

άλλων, όταν μάλιστα ζούμε μέσα σε μία
καταναλωτική κοινωνία η οποία στηρίζε-
ται ακριβώς σ' αυτό, να αποκτούμε πε-
ρισσότερα και, αν αυτό είναι δυνατό, κα-
λύτερα από τους άλλους... Ας σκεφτού-
με για λίγο τις διαφημίσεις. Βλέπεις κά-
ποιον να οδηγεί ένα ωραίο αυτοκίνητο ή
να φοράει ένα όμορφο ρούχο ή να τρώει
μια εύγευστη τροφή. Τι είναι εκείνο που
αισθάνεσαι αμέσως; –Να είχα και εγώ
αυτό ή το άλλο...

Είναι προφανές ότι αν έχω θεμελιώ-
σει καλά τη ζωή μου επάνω στις πέντε
πρώτες εντολές και τη σχέση μου με τον
Θεό, αυτό θα με βοηθήσει να ανταποκρι-
θώ σωστά και στις υπόλοιπες που αφο-
ρούν τις ανθρώπινες σχέσεις μου, αφού
και οι άνθρωποι είναι δημιουργημένοι
κατ' εικόνα Θεού. Επίσης αν είμαι ειλι-
κρινής στις σχέσεις μου με τον Θεό, θα
αναπτύξω μεγαλύτερη εκτίμηση και για
όλα όσα Εκείνος μου έχει δώσει ώστε να
μην έχω ανάγκη να ζηλέψω από τους άλ-
λους.

Μέσω αυτής της προσέγγισης στις
Δέκα Εντολές, ανακαλύπτουμε το
μάθημα ότι καλλιεργώντας τη σχέση
μας με τον Θεό στη σφαίρα της πίστης
μας, ύστερα, πιστοί σ' Εκείνον, θα μπο-
ρούμε να ελέγχουμε τα αισθήματα και
το λόγο μας, γεγονός που εν τέλει θα
βοηθήσει και τις ενέργειές μας απέναντι
στους άλλους. Επίσης βελτιώνει τις σκέ-
ψεις και τις πεποιθήσεις μας για τον εαυ-
τό μας, στοιχείο άκρως σημαντικό, διότι
δεν μπορούμε να σεβόμαστε και να αγα-
πούμε σωστά τους άλλους αν πρώτα δεν
σεβόμαστε και φροντίζουμε τους εαυ-
τούς μας· και μπορούμε να νοιαζόμαστε
σωστά για τον εαυτό μας, μόνο όταν α-
ναγνωρίζουμε ότι δημιουργηθήκαμε για
έναν σκοπό, που μπορεί να πραγματο-
ποιηθεί μόνο όταν έχουμε σχέση με τον
Δημιουργό μας.

« Διά πολλών μαρτύρων »

Αληθινή μετάνοια

**«Διότι ιδού, αυτό τούτο, το ότι ελυπήθητε
κατά Θεόν, πόσην σπουδὴν ἐγέννησεν εἰς ἐσάς,
ἀλλὰ ἀπολογίαν, ἀλλὰ ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ φόβον,
ἀλλὰ πόθον, ἀλλὰ ζήλον, ἀλλ' ἐκδίκησιν»
(Β' Κορ. 7/ζ/11)**

Η μετάνοια είναι αναμφισβήτητα, το σημείο εκκίνησης της Χριστιανικής ζωής για τον άνθρωπο που αποδέχεται την πρόσκληση του Θεού στην αιώνια ζωή. Ο Ιησούς Χριστός κήρυττε εμφατικά τη μετάνοια (Ματθ. 4/δ/17, Λουκ. 13/ιγ/3 κ.α.) και το ίδιο συνέχισαν να κάνουν και οι απόστολοί Του, όπως για παράδειγμα ο απ. Πέτρος (Πράξ. 2/β/36-38, Πράξ. 3/γ/19) και ο απ. Παύλος (Πράξ. 17/ιζ/30-31, 20/κ/21, 26/κς/19-20).

Σύμφωνα με τη Γραφή (Ρωμ. 2/β/4, Β' Κορ. 7/ζ/8-10), η μετάνοια "υποκινείται" από τη χρηστότητα του Θεού και περνάει μέσα από τη λύπη ως απαραίτητη προϋπόθεση της γνησιότητάς της. Η Γραφή μιλάει για δυο είδη λύπης: τη **«λύπη του κόσμου»**, που είναι μια εγωιστική μορφή λύπης και προκαλείται από οτιδήποτε ζημιώνει τον εαυτό κάποιου, και την **«κατά Θεό λύπη»**, η οποία αφορά στον Θεό και προκαλείται σε κάποιον από τη συναίσθηση ότι οι πράξεις του αποτελούν αμαρτία απευθείας εναντίον του αγίου Θεού. Βλέπε το παράδειγμα του Δαυίδ (Ψαλμ. 51/να/4).

Έπειτα, η αληθινή μετάνοια ακολουθείται πάντοτε από αλλαγή πορείας και επιστροφή (Πράξ. 3/γ/19) κοντά στον Θεό

από όπου ξεκινάει μια νέα, αλλαγμένη (αιώνια) ζωή και συμπεριφορά (Ματθ. 3/γ/8).

Μερικά από τα σημεία που σφραγίζουν τη γνησιότητα της μετάνοιας, σύμφωνα με το Λόγο του Θεού (και ιδιαίτερα τα εδάφια Β' Κορ. 7/ζ/10-11), είναι:

Σπουδή

Η σπουδή, που είναι κατά μια έννοια η βιασύνη και αποφασιστικότητα κάποιου να κάνει το σωστό, είναι απαραίτητος καρπός της αληθινής μετάνοιας. Η ευσεβής θλίψη των Κορινθίων καρποφόρησε σε βιασύνη, προσοχή και επαγρύπνηση για το χειρισμό κάποιου σκανδάλου που εμφανίστηκε στην εκκλησία. Ιδιαίτερα στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, έχουμε πληθώρα παραδειγμάτων σπουδής των ανθρώπων που πίστεψαν και έσπευσαν να κάνουν το θέλημα του Θεού μετά από ένα και μόνο κήρυγμα (Πράξ. 2/β/37-42, 9/θ/18, 10/ι/44-48, 16/ις/30-33, κ.ά.).

Απολογία

Ένα άλλο σημάδι της αληθινής μετάνοιας είναι η βαθιά και επείγουσα ανάγκη που νιώθει κάποιος να ξεκαθαρίσει τη

θέση του και να πάψει οποιαδήποτε σχέση με την αμαρτία και το λάθος του. Ο απ. Παύλος γράφει, «**Κατά πάντα απεδείξατε εαυτούς ότι είσθε καθαροί εις τούτο το πράγμα**» (Β΄ Κορ. 7/ζ/11). Οι Κορίνθιοι, καθαρίστηκαν (βλ. σχ. Α΄ Ιωάν. 3/γ/3) από το σκάνδαλο όχι κρύβοντας τα λάθη τους ή δικαιολογώντας τα, αλλά παραδεχόμενοι αυτά και αναλαμβάνοντας δράση ώστε να μην μπορεί κανείς ξανά να τους κατηγορήσει για το συγκεκριμένο θέμα (βλ. Παρ. 28/κη/13).

Αγανάκτηση

Η αγανάκτηση ενάντια στην αμαρτία και στα λάθη είναι σίγουρα καρπός της αληθινής μετάνοιας. Ο απ. Παύλος θαύμασε την αγανάκτηση που δημιούργησε η κατά Θεόν λύπη που ένιωσαν οι πιστοί στην Κόρινθο «**Ιδού, πόση... αγανάκτηση!**» αγανάκτηση όχι ενάντια στο πρόσωπο αλλά ενάντια στην αμαρτία που είχε εισχωρήσει στην εκκλησία και ενάντια στη δική τους αμέλεια να λάβουν μέτρα ώστε να απομακρύνουν τη διαφθορά που κατέστρεφε τη μαρτυρία της αγίας ζωής του σώματος του Χριστού.

Φόβος

Ο αληθινά μετανοημένος άνθρωπος στέκεται με δέος μπροστά στον Θεό και επιθυμεί να απέχει από οτιδήποτε θα μπορούσε να Τον προσβάλει ή να βλασφημήσει το όνομά Του (βλ. σχ. Ρωμ. 2/β/24).

Η κατά Θεόν λύπη γέννησε στους Κορίνθιους, όχι ένα δουλικό φόβο της τιμωρίας και της κόλασης, αλλά το φόβο ότι αποτελέσαν αιτία να θλιβεί το Πνεύμα του Θεού και οι εργάτες Του (και εν προκειμένω ιδιαίτερα ο απ. Παύλος), και το φόβο

ότι η ανοχή από μέρους τους αυτής της αμαρτίας θα μπορούσε να μολύνει ολόκληρη την εκκλησία καταστρέφοντας όσα ο Θεός χτίζει.

Πόθος

Ένα άλλο σημάδι της αληθινής μετάνοιας είναι η σφοδρή και διακαής επιθυμία για αποκατάσταση της σωστής και αγίας συμπεριφοράς και μαρτυρίας.

Η μετάνοια των Κορινθίων, δημιούργησε μέσα τους την έντονη επιθυμία να συμμορφωθούν πλήρως προς στις οδηγίες του απ. Παύλου και να εκβάλουν το κακό από ανάμεσά τους (Α΄ Κορ. 5/ε/13), αποδίδοντας με τον τρόπο αυτό τιμή στον απ. Παύλο αλλά και στον ίδιο τον Κύριο με την υποδειγματική πλέον συμπεριφορά τους.

Ζήλος

Ο απ. Παύλος μας πληροφορεί ότι ο ζήλος είναι ακόμη ένα σημάδι της γνήσιας μετάνοιας. Ο αληθινά μετανοημένος άνθρωπος, όταν αναλογίζεται την "προθυμία" με την οποία υπηρέτησε τους σκοπούς της αμαρτίας, αποκτά έναν ευσεβή ζήλο για το θέλημα του Θεού.

Εκδίκηση

Η εκδίκηση στην περίπτωση της μετάνοιας έχει να κάνει, όχι με την επίλυση προσωπικών διαφορών, που άλλωστε ανήκει μόνο στον Θεό (Ρωμ. 12/ιβ/19), αλλά με την σφοδρή επιθυμία για προσωπική πειθαρχία και για αποκατάσταση στο μέγιστο δυνατό βαθμό οποιασδήποτε βλάβης με άμεση και έμπρακτη ανάληψη της ευθύνης, με σκοπό την αποκατάσταση της δικαιοσύνης (βλ. παράδειγμα Ζαχαρίου, Λουκ. 19/ιβ/8).

Άρθρο του **Δημ. Μάστορη** στην εφημερίδα «**Χριστιανισμός**», Μάρτιος 2012.

«Κατασφάξατε έμπροσθέν μου...»

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Παρακαλώ να ερμηνευθεί το χωρίο Λουκάς 19/ιθ/27, το οποίο λέει: «Πλην τους εχθρούς μου εκείνους, οίτινες δεν με ηθέλησαν να βασιλεύσω επ' αυτούς, φέρετε εδώ και κατασφάξατε έμπροσθέν μου».

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Το χωρίο αυτό είναι μέρος της περικοπής (Λουκ. 19/ιθ/10-27) και της εξής παραβολής:

«Και ενώ αυτοί ήκουον ταύτα, προσθέσας είπε παραβολήν, διότι ήτο πλησίον της Ιερουσαλήμ και αυτοί ενόμιζον ότι η βασιλεία του Θεού έμελλεν ευθύς να φανή· είπε λοιπόν· Άνθρωπος τις ευγενής υπήγεν εις χώραν μακράν διά να λάβη εις εαυτόν βασιλείαν και να υποστρέψη. Και καλέσας δέκα δούλους εαυτού, έδωκεν εις αυτούς δέκα μνας και είπε προς αυτούς· Πραγματευθήτε εωσού έλθω. Οι συμπολίσται αυτού όμως εμίσουν αυτόν και απέστειλαν κατόπιν αυτού πρέσβεις, λέγοντες· Δεν θέλομεν τούτον να βασιλεύση εφ' ημάς. Και αφού υπέστρεψε λαβών την βασιλείαν, είπε να προσκληθώσι προς αυτόν οι δούλοι εκείνοι, εις τους οποίους έδωκε το αργύριον, διά να μάθη τι εκέρδησεν έκαστος. [...] Πλην τους εχθρούς μου εκείνους, οίτινες δεν με ηθέλησαν να βασιλεύσω επ' αυτούς, φέρετε εδώ και κατασφάξατε έμπροσθέν μου.»

Είναι καλό να προσέξουμε ότι στην τελευταία αυτή πρόταση της παραβο-

λής υπάρχει μία φράση που επίσης τη βρίσκουμε και στο χωρίο 14, που λέει: «Οι συμπολίσται αυτού όμως εμίσουν αυτόν και απέστειλαν κατόπιν αυτού πρέσβεις, λέγοντες· Δεν θέλομεν τούτον να βασιλεύση εφ' ημάς» και η οποία αποτελεί το κλειδί της ερμηνείας.

Επίσης είναι απαραίτητο να αντιληφθούμε ότι αυτά τα λόγια ΔΕΝ ΤΑ ΕΙΠΕ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΙΗΣΟΥΣ για τον εαυτό Του, αλλά τα είπε ως λόγια του άρχοντα της παραβολής, που έφυγε σε μακρινή χώρα προκειμένου να του ανατεθεί βασιλικό αξίωμα. [Στα πλαίσια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας κάτω από τον Καίσαρα υπήρχαν πολλοί τοπικοί βασιλείς, όπως π.χ. ήταν ο Ηρώδης (Ματθ. 2/β/3,22), ο Αρέτας (Β' Κορ. 11/ια/32) και πολλοί άλλοι.]

Εδώ, όμως, εκείνοι που θα έπρεπε να γίνουν υπήκοοι του εν λόγω νέου βασιλιά, προσπάθησαν να ματαιώσουν αυτή την ανάθεση, για λόγους που δεν αναφέρονται. Με τον τρόπο αυτό εκδήλωσαν φανερά την εχθρότητά τους προς το νέο βασιλιά. Εκείνος, αφού επέστρεψε, αφενός ζήτησε λογαριασμό της οικονομίας των δούλων του που ήταν πιστοί σ' αυτόν, και αφετέρου ζήτησε να “ξεκαθαρίσει” τους λογαριασμούς με τους εχθρούς του.

Μιλώντας για παραβολές, ποτέ δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι οι ραβίνοι του Ισραήλ (και ο Χριστός ήταν ένας ραβί) συχνότατα χρησιμοποιούσαν παραδείγματα με υπερβολικές εικόνες για να εντυ-

πωσιάσουν τους ακροατές και να κρατήσουν την προσοχή τους. Έτσι και στο προκείμενο παράδειγμα, ο Κύριος χρησιμοποιεί σκληρή γλώσσα, περιγράφοντας εκείνον τον άρχοντα ως τόσο απάνθρωπο, ώστε να θέλει να «σφάξουν εμπρός του» τους συμπολίτες του εκείνους που δεν τον ήθελαν να είναι βασιλιάς τους.

Με τα σημερινά δεδομένα, μια τέτοια συμπεριφορά ακούγεται πολύ σκληρή, επειδή εμείς έχουμε γαλουχηθεί με τα διδάγματα της αγάπης του Ευαγγελίου και των δικαιωμάτων του ανθρώπου, που και αυτά από τη διδασκαλία του Ευαγγελίου έχουν εμπνευσθεί. Εκείνη την εποχή, όμως, τα πράγματα ήταν εντελώς διαφορετικά και οι άνθρωποι ήταν πολύ πιο σκληροί στις κρίσεις και τις καταδίκες τους. Επίσης οι άρχοντες κυβερνούσαν απολυταρχικά με δικαίωμα ζωής και θανάτου επάνω στους υπηκόους τους.

Αρκεί να θυμηθούμε εδώ την απόφαση του Ηρώδη που διέταξε να σκοτώσουν όλα τα νήπια της Βηθλεέμ έως δύο ετών, χωρίς καν να χρειάζεται να δώσει λόγο σε κάποιον γι' αυτό. Μα και οι στρατιώτες του ήταν έτσι εκπαιδευμένοι, ώστε να μην μπορούν να φέρουν αντίρρηση σε οποιαδήποτε βασιλική διαταγή.

Όμως δεν ήταν μόνο ο Ηρώδης –γνωστός για τη θηριωδία του– αλλά ακόμη και βασιλιάδες του Ισραήλ, όπως ο Δαβίδ και ο Σολομώντας, ιστορούνται να αποφασίζουν να αφαιρέσουν ζωές “με το έτσι θέλω”, εκ του αξιώματός τους. Έτσι ο Δαβίδ διέταξε με ευκολία να φονεύσουν τον πλούσιο που δήθεν είχε αφαιρέσει την αμνάδα του γείτονά του... **«Εξήφθη η οργή του Δαβίδ κατά του ανθρώπου σφόδρα· και είπε προς τον Νάθαν, Ζη Κύριος, άγιος θανάτου είναι ο άνθρωπος, όστις έπραξε τούτο»** (Β΄

Σαμ. 12/ιβ/5-6). Επίσης ο Σολομώντας, όταν ήρθαν ενώπιόν του οι δύο πόρνες της ιστορίας που διαβάζουμε στο Α΄ Βασ. 3/γ, που το παιδί της μίας είχε πεθάνει, **«είπεν ο βασιλεύς, Διαιρέσατε εις δύο το παιδίον το ζων, και δότε το ήμισυ εις την μίαν και το ήμισυ εις την άλλην»** (εδ. 25). Τα παραδείγματα είναι πάρα πολλά· ας θυμηθούμε τελευταίο τον λόγο του Πιλάτου προς τον Κύριό μας: **«Δεν εξεύρεις ότι εξουσίαν έχω να σε σταυρώσω και εξουσίαν έχω να σε απολύσω;»** (Ιωάν. 19/ιθ/10).

Ο άρχοντας εκείνης της ιστορίας, λοιπόν, πριν του ανατεθεί η βασιλική εξουσία δεν είχε δικαίωμα να τιμωρήσει τους συμπολίτες του, ύστερα όμως από την ανάληψη της βασιλικής εξουσίας, και με αφορμή την αντιστασιακή πράξη τους να επιχειρήσουν να ματαιώσουν την ανάληψη της βασιλείας από αυτόν, είχε κάθε δικαίωμα (με βάση τον ανθρωπινο νόμο της εποχής) να διατάξει την εκτέλεση των εχθρών του.

Με όλα αυτά τα δεδομένα, μπορούμε τώρα να επιστρέψουμε στην παραβολή του Κυρίου που μελετούμε και να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας.

Χρησιμοποιώντας αυτή την εικόνα ο Κύριος Ιησούς, θέλησε να διδάξει τους ακροατές του ότι η στάση τους απέναντι στον Θεό και τον Ιησού, τον Βασιλιά της Βασιλείας των Ουρανών, δεν πρόκειται να μείνει χωρίς συνέπειες. Αυτές τις συνέπειες είχαν εμπρός τους οι άνθρωποι εκείνης της κουλτούρας και αυτές χρησιμοποίησε ο δάσκαλος για να νουθετήσει τους ακροατές Του.

Γνωρίζοντας εμείς σήμερα τη συμπεριφορά που επιφύλαξαν οι Ιουδαίοι στον Κύριο Ιησού ενώπιον του Πιλάτου, καταλαβαίνουμε ότι ο Κύριος είχε προφητικό λόγο αναπτύσσοντας αυτή την παραβο-

λή, αφού κι εκείνοι στο πραιτώριο φώναζαν: **«Εάν τούτον απολύσης, δεν είσαι φίλος του Καίσαρος (...)** Λέγει προς αυτούς ο Πιλάτος: **Τον βασιλέα σας να σταυρώσω; Απεκρίθησαν οι αρχιερείς: Δεν έχουμεν βασιλέα ειμή Καίσαρα»** (Ιωάν. 19/10/12-15). Μάλιστα και για την επιγραφή του σταυρού που έγραψε ο Πιλάτος, οι αρχιερείς των Ιουδαίων διαμαρτυρήθηκαν λέγοντας: **«Μη γράφε, Ο βασιλεύς των Ιουδαίων· αλλ' ότι εκείνος είπε, Βασιλεύς είμαι των Ιουδαίων»** (Ιωάν. 19/10/21). Με άλλα λόγια δεν Τον ήθελαν για βασιλιά τους ούτε κατά λάθος...

Σημαίνουν όλα αυτά ότι ο Κύριος, ως ερχόμενος Βασιλιάς στη Βασιλεία του Θεού, θα χρησιμοποιήσει ανάλογες πρακτικές; Δεν μπορούμε να μιλήσουμε προ καιρού, αλλά είναι γνωστό σε κάθε άνθρωπο που μελετά τις Γραφές, ότι η τελική τιμωρία των ασεβών ανθρώπων στη Βίβλο περιγράφεται ως **«θάνατος»** και ως **«απώλεια»**, με οποιαδήποτε αλληγορική σημασία μπορεί να υποκρύπτεται πίσω από αυτές τις σημασίες.

Ο Κύριος προειδοποίησε: **«Μη φοβήθητε από των αποκτεινόντων το σώμα, την δε ψυχήν μη δυναμένων να αποκτείνωσι· φοβήθητε δε μάλλον τον δυνάμενον και ψυχήν και σώμα να απολέσῃ εν τη γεέννῃ»** (Ματθ. 10/1/28). Προφανώς πίσω από αυτές τις περιγραφές κρύβονται όχι ωραίες αλλά κακές καταστάσεις. Ας σκεφτούμε επιπλέον ότι στην αναμενόμενη βασιλεία του Θεού, **«κατά την υπόσχεσιν αυτού νέους ουρανούς και νέαν γην προσμένομεν, εν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ»** (Β' Πέτρ. 3/γ/13). Πώς θα ήταν για ανθρώπους άδικους και ασεβείς αν τους υποχρέωνε ο

Θεός να ζήσουν αιώνια μέσα σε ένα τέτοιο άγιο και καθαρό περιβάλλον, το οποίο δεν θέλησαν ποτέ στη ζωή τους;

Ο Κύριος πάντοτε καλεί τους ανθρώπους να Τον ακολουθήσουν ως υπήκοοι και λατρευτές Του ΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΒΟΥΛΗΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΘΕΣΗ. Ποτέ δεν επέβαλε σε κανέναν να Τον λατρεύσει με τη βία. Ο Κύριος Ιησούς είπε ότι, **«Έρχεται ώρα, και ήδη είναι, ότε οι αληθινοί προσκυνηταί θέλουσι προσκυνήσῃ τον Πατέρα εν πνεύματι και αληθείᾳ· διότι ο Πατήρ τοιούτους ζητεί τους προσκυνούντας αυτόν. Ο Θεός εἶναι Πνεύμα, και οι προσκυνούντες αυτόν εν πνεύματι και αληθείᾳ πρέπει να προσκυνώσι»** (Ιωάν. 4/δ/23-24). Πώς θα ήταν δυνατόν ο Θεός, που δηλωμένα θέλει η λατρεία Του να γίνεται **«εν πνεύματι και αληθείᾳ»** και μάλιστα θέλει όποιος προσφέρει κάτι στον Θεό να το κάνει **«κατά την προαίρεσιν της καρδίας αὐτοῦ, ουχί με λύπην ή εξ ανάγκης· διότι τον ιλαρόν δότην αγαπά ο Θεός»** (Β' Κορ. 9/θ/7), να ζητήσει από λογικά όντα να Τον λατρεύουν και να Τον υπηρετούν **«εξ ανάγκης»;**

Αυτό θα έκανε τον Θεό άδικο και καταπιεστή, στοιχεία που διόλου δεν ταιριάζουν στον Θεό της ΑΓΑΠΗΣ, επειδή **«ο Θεός εἶναι αγάπη»** και **«Όστις δεν αγαπά δεν εγνώρισε τον Θεόν, διότι ο Θεός εἶναι αγάπη»** (Α' Ιωάν. 4/δ/8).

" Διά πολλών μαρτύρων "

"Μνηστεύσομαί σε εμαυτώ..." (Ωσηέ 2/β/19-20 [ο' 21])

Ένας λόγος αγάπης. Μια κίνηση βαθιάς στοργής. Σταγόνα δροσιάς στην αποξηραμένη ψυχή μας. Ασπασμός στο φορτωμένο με έγνοιες μέτωπό μας: **«Μνηστεύσομαί σε εμαυτώ»** (Ωσηέ 2/β/21), λέει ο Θεός στην ψυχή μας, στην κάθε ανθρώπινη ψυχή.

Δεν σε αγαπώ απλώς. Δεν περιορίζομαι μόνο στο να φροντίζω για σένα, αλλά θέλω να είμαστε πιο βαθιά, πιο ουσιαστικά συνδεδεμένοι με έναν αποκλειστικό τρόπο. Γι' αυτό και θα σε μνηστευθώ. Δεν διστάζω εγώ ο αιώνιος Θεός να είμαι μνηστήρας και νυμφίος μιας ψυχής ανθρώπινης, αμαρτωλής, έστω και άπιστης. Και θέλω η μνηστεία μας να μην έχει τέλος, να μην διακοπεί ποτέ, από τίποτα. Γι' αυτό και **«μνηστεύσομαί σε εμαυτώ εις τον αιώνα»**. Ό,τι κι αν γίνει, ό,τι κι αν συμβεί, ψυχή τού κάθε άνθρωπου, εγώ θα είμαι ο νυμφίος σου. Και αν ακόμη με έχεις προδώσει, και αν ακόμη έχεις ντροπιάσει το όνομά μου, εγώ σε περιμένω. Δεν αφαιρώ το δαχτυλίδι της μνηστείας. Η μνηστεία μας ισχύει στον αιώνα.

* * *

«Μνηστεύσομαί σε εμαυτώ εις τον αιώνα». Η μνηστεία είναι μια εποχή φορτωμένη με ωραιότητα. Είναι κάτι, που έχει ατμόσφαιρα και χρώμα ανοι-

ξιάτικο. Χάρη ανοιξιάτικη, δροσιά νεανική, θερμή ονείρου, την καθιστούν μια από τις πιο όμορφες, τις πιο δυνατές περιόδους της ζωής του ανθρώπου. Ίσως γι' αυτό το λόγο ο Θεός χρησιμοποιεί την εικόνα της, για να εκφράσει τη σχέση μας μαζί Του. Αλλού, σε πολλά σημεία της Αγίας Γραφής, θα μιλήσει για το γάμο Του με την ψυχή μας. Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός είναι ο Νυμφίος της ψυχής μας. Στην εικόνα του γάμου τονίζεται η βαθιά ενότητα της υπάρξεώς μας μαζί Του. Το ότι γινόμαστε **«έν πνεύμα»**.

Εδώ, στον προφήτη Ωσηέ, χρησιμοποιεί την εικόνα της μνηστείας, για να παρουσιάσει την ομορφιά, την χάρη, τη δροσιά, το ονειρώδες κάλλος που έχει η σχέση μας μαζί Του. Αν στη μνηστεία δυο ανθρώπινων υπάρξεων αναβλύζει τόση ομορφιά, πολύ περισσότερο στη μνηστεία της ψυχής μας με τον Θεό!

Η ανθρώπινη ψυχή μνηστή του Θεού! Μνηστευμένη αιώνια με τον Κύριο, τον Δυνατό, τον **«ωραίον κάλλει παρά τους υιούς των ανθρώπων»!** (Ψαλμ. 44/μδ/3). Να μια πραγματικότητα, που κάνει την καρδιά μας να πάλλει από συγκίνηση. Να αισθάνεται μια ζωογόνο και ολόδροση πνοή μέσα στον καύσωνα και την ασχήμια της σύγχρονης ζωής. Στο χέρι μας λάμπει το χρυσό

δαχτυλίδι που μάς φόρεσε ο αιώνιος Μνηστήρας της ψυχής μας.

Είναι το πιο θαυμάσιο δαχτυλίδι τού πιο υπέροχου αρραβώνα.

* * *

Σε κάθε αρραβώνα, ο μνηστήρας κατέχεται από την επιθυμία να γεμίσει με δώρα τη μνηστή του. Με κάθε είδους δώρα. Συχνά όμως δεν είναι σε θέση. Τα οικονομικά του δεν τον βοηθάνε. Αλλά και όταν τον βοηθάνε, ξέρει ότι όσα και αν προσφέρει, δεν θα μπορέσει ποτέ να καλύψει τον πόθο του.

Ο ουράνιος όμως Μνηστήρας κρατάει όλο τον κόσμο στα χέρια Του, έτοιμος να τον προσφέρει στη μνηστή-ψυχή. Τα χέρια Του είναι πηγές αστείρευτης ευλογίας. Κάθε στιγμή είναι έτοιμος να χαρίσει στην ψυχή την αγάπη, τη δύναμη, τη σοφία, την άνεση, τη χαρά. Ποθεί να την οδηγήσει στον πιο όμορφο τόπο, να την πλουτίσει με τα πιο ακριβά δώρα, να την αγιάσει, να την εξαγνίσει, να την στεφανώσει με τη δόξα Του, να την ντύσει με την άφθαρτη λάμψη Του. **«Μνηστεύσομαί σε εμαυτώ εν δικαιοσύνη και εν ελέει και εν οικτιρμοίς».**

Αλίμονο! Πόσο συχνά η ψυχή δεν κοιτάζει τον αιώνιο Μνηστήρα της. Δεν ενδιαφέρεται για την αγάπη Του. Δεν μεθάει από τη δόξα Του, που έρχεται να ανατείλει επάνω της. Στρέφεται αλλού. Τον προδίδει, Τον λησμονεί, Τον αγνοεί. Συνθηκολογεί με την ματαιότητα, την διαφθορά, την ασχήμια... την ώρα που Εκείνος, όλος αγάπη της ψυχής, ριζίζει: **«Μνηστεύσομαί σε εμαυτώ εις τον αιώνα...»**

« ΤΥΧΙΚΟΣ »

Γιατί, Πατέρα μου, να λησμονούμε, πως η προδοσία της αγάπης είναι προδοσία σε Σένα. Συ είσαι η Αγάπη.

Και δεν μπορούμε να αγαπάμε παρά μόνο διά μέσον Σου. Όποιος αγαπάει, Εσένα πρώτα αγαπάει. Και όποιος απατά την αγάπη, Εσένα απατά.

Συ, ο Κραταιός προστάτης της ψυχής, διώξε τον πειρασμό της προδοσίας της αγάπης. Άνοιξε τα μάτια μας, για να δούμε τις ομορφοποιημένες παγίδες του Πονηρού. Προστάτευσε την αγάπη μας από τις ύπουλες παραχαράξεις και προσβολές της αμαρτίας.

Για την αγάπη, την καθαρή, τη δυνατή, σ' Εσένα, αισθάνομαι την ανάγκη να Σε ικετεύσω. Στερέωσε την στις ψυχές μας και κάνε πάνω σ' αυτήν να θεμελιώσουμε τη ζωή μας. Και ακόμα Σε παρακαλώ για την αγάπη την προδομένη, την κακομεταχειρισμένη, την παρεξηγημένη, την περιφρονημένη. Συ εξαγιάσε την. Κάνε την αληθινή, ειλικρινή, καθαρή, σταθερή και αιώνια.

Η αγάπη που ξεκινά από Σένα και καταλήγει σε Σένα, κάνει να βασιλεύει ανάμεσα στους συζύγους, ανάμεσα στους γονείς και στα παιδιά, ανάμεσα στα αδέρφια, ανάμεσα στους φίλους, ανάμεσα σ' όλους τους ανθρώπους.

Συ που είσαι η αγάπη, η αιώνια Αγάπη, ευλόγησε και πλάτυνε την αγάπη μας.

Από το περιοδικό "ΖΩΗ", Μάρτιος 2012.

ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2012 - 17

Για γυναίκες και όχι μόνο...

«Θεός πάσης παρηγορίας»

(Β' Κορ. 1/α/3)

Από παιδάκια ακόμη, όταν πέφταμε και χτυπούσαμε, τρέχαμε στην αγκαλιά της μαμάς να μας χαϊδέψει, να μας πει δυο κουβέντες παρηγορίας και ο πόνος μας λιγόστευε. Αλλά έχετε προσέξει ότι ο Θεός μας είναι μεταξύ των άλλων και «Θεός πάσης παρηγορίας», όπως αναφέρεται στο λόγο Του;

Οι άνθρωποι προσπαθούν να παρηγορήσουν ο ένας τον άλλον όμως όχι μόνο δεν τα καταφέρνουν, αλλά και πολλές φορές χειροτερεύουν τα πράγματα. Διαβάζουμε για παράδειγμα στην ιστορία του Ιώβ, που υπάρχει στο ομώνυμο βιβλίο της Αγίας Γραφής, σχετικά με τους φίλους του, που πήγαν να τον παρηγορήσουν για τις μεγάλες συμφορές που ήρθαν στη ζωή του όμως, άθελά τους ίσως, προσπαθούσαν επιπλέον να του φορτώσουν και ενοχές, ότι τάχα εκείνος έφταιγε για όσα έπαθε.

Αλλά και στην Καινή Διαθήκη διαβάζουμε για τον εκ γενετής τυφλό που θεράπευσε ο Χριστός (Ιωάν. 9/θ/1-38), όπου οι μαθητές ρώτησαν τον Κύριο αν για την αναπηρία του αυτή έφταιγε ο ίδιος ή οι γονείς του. Ο Κύριος απάντησε πως όχι μόνο κανείς δεν αμάρτησε, αλλά αυτό όλο συνέβη για να δοξαστεί ο Θεός, όπως και έγινε μετά την θεραπεία του.

Πριν από πέντε χρόνια ήρθε και στην οικογένειά μας κάτι αναπάντεχο, με σοβαρότατο πρόβλημα υγείας. Στο διάστημα εκείνο με την πρώτη ευκαιρία έτρεχα στο λόγο του Θεού και έψαχνα από κάπου να κρατηθώ για να πάρω δύναμη, να αντέξω και να στηρίξω και την υπόλοιπη οικογένεια.

Για πρώτη φορά πρόσεξα τότε, πόσες φορές επαναλαμβάνονται στα χωρία Β' Κορ. 1/α/3-7, οι λέξεις «παρηγοριά» και «παρηγορώ» σε διάφορες μορφές... Αν δεν το έχετε προσέξει, είναι **11 φορές**, και θα άξιζε αν μπορείτε να το κοιτάξετε πριν συνεχίσετε την ανάγνωση αυτού του άρθρου.

Ιδιαίτερα όμως έλκυσε την προσοχή μου το εδάφιο 4, όπου διαβάζουμε ότι ο σκοπός που παρηγορεί εμάς ο Θεός, μεταξύ άλλων είναι και για να μπορούμε με τη σειρά μας να παρηγορούμε εκείνους που περνούν από κάθε είδους θλίψη: «**ο παρηγορών ημάς εν πάση τη θλίψει ημών, διά να δυνάμεθα ημείς να παρηγορώμεν τους εν πάση θλίψει διά της παρηγορίας, με την οποίαν παρηγορούμεθα ημείς αυτοί υπό του Θεού**».

Είναι αλήθεια ότι αν δεν έχουμε περπατήσει οι ίδιοι στο μονοπάτι της θλίψης που περνάει τώρα κάποιος άλλος, δεν εί-

μαστε κατάλληλοι να τον παρηγορήσουμε. Κανείς δεν μπορεί να νιώσει τον πόνο, την αγωνία και την αβεβαιότητα εκείνου που αντιμετωπίζει αυτή ή την άλλη θλίψη, όπως π.χ. είναι αδύνατο να νιώσεις τον πόνο της μάνας που έχασε το μοναχοπαίδι της σε κάποιο ατύχημα ή από αρρώστια, όταν μάλιστα εσύ έχεις και χαίρεσαι τα δικά σου παιδιά... Το ζήσαμε αυτό έντονα προ καιρού σε περίπτωση συγγενικού προσώπου και ομολογουμένως τα πράγματα ήταν πάρα πολύ δύσκολα.

Πόσο δίκαιο είχε ο Ιώβ όταν αναγκάστηκε να πει στους φίλους και “παρηγορητές” του: **«Έχουσι τέλος αι ματαιολογίαι· ή τι σε ενθαρρύνει εις το να αποκρίνησαι; Και εγώ εδυνάμην να λαλήσω καθώς σείς· εάν η ψυχή σας ήτο εις τον τόπον της ψυχής μου, ηδυνάμην να επισωρεύσω λόγους εναντίον σας, και να κινήσω εναντίον σας την κεφαλήν μου»** (Ιώβ 16/1ς/3-4).

Το δεύτερο που πρόσεξα σ’ αυτό το εδάφιο είναι ότι ο Απόστολος του Χριστού μιλάει για **«κάθε είδους θλίψη»**. Μπορεί αυτή να οφείλεται σε απογοήτευση από κάποιο αγαπητό πρόσωπο, μια μεγάλη προσβολή, μια αδικία σε βάρος μας, ίσως είναι οικονομική δυσκολία, οικογενειακά προβλήματα και, βέβαια, ασθένεια και θάνατος.

Για όλες αυτές και πολλές άλλες περιπτώσεις ο λόγος του Θεού έχει λόγια παρηγοριάς και στήριξης, τα οποία το Άγιο Πνεύμα θα τα φέρει στη σκέψη μας την κατάλληλη στιγμή, για να μας δυναμώσει.

Αυτό όμως δεν μπορεί να συμβεί μαγικά και αυτόματα, αν προηγουμένως δεν έχουμε φροντίσει ώστε ο λόγος του Χριστού να **«κατοικεί εν ημίν πλουσίως,**

μετά πάσης σοφίας». Μόνο τότε θα μπορούμε κι εμείς να διδάξουμε και να νουθετήσουμε αλλήλους, όπως γράφει στην Κολοσσαείς: **«Ο λόγος του Χριστού ας κατοική εν υμίν πλουσίως μετά πάσης σοφίας· διδάσκοντες και νουθετούντες αλλήλους»** (Κολ. 3/γ/16).

Δυστυχώς πολλοί διακρίνονται από μεγάλη προχειρότητα και ανευθυνότητα, όταν μάλιστα χειρίζονται προβλήματα άλλων. Παράδειγμα τέτοιας ασοφίας είναι το θέμα της αρρώστιας, όπου πολλοί παρηγορούν δήθεν τον άρρωστο ότι “θα γίνει σίγουρα καλά”, παρ’ όλο που όλα –και οι γιατροί– μαρτυρούν για το αντίθετο. Έτσι λένε ψέματα και πράγματα που δεν πιστεύουν ούτε οι ίδιοι.

Τέτοια λάθη καλλιεργούνται από λάθος διδασκαλίες, όπως π.χ. εκείνη που διδάσκει ότι ο Χριστιανός δεν πρέπει να αρρωσταίνει και μπορεί να διεκδικεί την θαυματουργική θεραπεία του, πράγμα που συμβαίνει επειδή παρερμηνεύουν τις Γραφές και παραβλέπουν διάφορα χωρία.

Πόσοι αλήθεια έχουν διαβάσει προσεκτικά και θυμούνται τον Ψαλμωδό που λέει για τον άνθρωπο του Θεού, ότι **«Ο Κύριος θέλει ενδυναμώνει αυτόν επί της κλίνης της ασθενείας· εν τη αρρωστία αυτού συ θέλεις στρόνει όλην την κλίνην αυτού»** (Ψαλμ. 41/μ/3);

Εμείς βέβαια ξέρουμε πως στο Νοσοκομείο τα κρεβάτια τα στρώνουν οι νοσοκόμες, αλλά ο Δαβίδ επιμένει ότι του πιστού ανθρώπου της αρρώστιας το κρεβάτι ΤΟ ΣΤΡΩΝΕΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ και μάλιστα είναι Εκείνος που ελέγχει για πόσο χρόνο χρειάζεται να μείνουμε στο κρεβάτι όπως επίσης πότε και αν Εκείνος θα κρίνει κατάλληλο να μας θεραπεύσει ή όχι. Το μόνο βέβαιο είναι ότι Εκείνος αναλαμβάνει να μας δώσει τη δύναμη και την υπομονή ώστε να αντέξουμε ως το τέλος της δοκιμασίας.

Παρηγοριά χρειάζομαστε και στην οικονομική δυσκολία. Ειδικότερα σε περιόδους όπως αυτή που διανύουμε στη χώρα μας αυτή την εποχή, με ανεργία και πολλές άλλες δυσκολίες.

Ενώ τα ΜΜΕ βομβαρδίζουν τους ανθρώπους με πιθανά ή φανταστικά επερχόμενα δυσάρεστα για την τοπική και διεθνή οικονομία, ο Θεός είναι ο μόνος και ο ικανότερος για να μας παρηγορήσει. Για το θέμα αυτό της οικονομικής δυσκολίας, πάλι ο Δαβίδ έγραψε με φώτιση Αγίου Πνεύματος: **"Νέος ήμην και ήδη εγήρασα, και δεν είδον δίκαιον εγκαταλελειμμένον ουδέ το σπέρμα αυτού ζητούν άρτον"** (Ψαλμ. 37/λζ/25).

Είναι πλέον ή βέβαιο, ότι κι εσείς έχετε ακούσει πολλές ιστορίες από πιστούς ανθρώπους που ο Θεός τους έθρεψε και τους συντήρησε σε περιόδους πείνας, πολέμου, κατοχής κ.λπ. με τρόπους θαυμαστούς και ανέλπιστους. Πάντως αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα αντιμετωπίσουμε δυσκολίες και στερήσεις, όπως λένε οι ψευδοδιδάσκαλοι του "ευαγγελίου της ευημερίας". Αρκεί μόνο να θυμηθούμε, μεταξύ άλλων, τον λόγο του απόστολου Παύλου: **"Εξεύρω να ταπεινώνωμαι, εξεύρω και να περισσεύωμαι· εν παντί**

τόπω και κατά πάντα είμαι δεδιδαγμένος και να χορτάζωμαι και να πεινώ, και να περισσεύωμαι και να υστερώμαι· τα πάντα δύναμαι διά του ενδυναμούντός με Χριστού" (Φιλ. 4/δ/12-13) και επίσης **"Έως της παρούσης ώρας και πεινώμεν και διψώμεν και γυμνητεύομεν και ραπιζόμεθα και περιπλανώμεθα"** (Α΄ Κορ. 4/δ/11).

Όμως για όλα φροντίζει ο Κύριος, ώστε να αντιμετωπίζουμε τις κρίσεις με χάρη και έλεος, όπως γινόνταν και στις ημέρες των Αποστόλων, όταν ο Παύλος ενθάρρυνε τους πιστούς μεταξύ των άλλων να είναι **«εις τας χρείας των αγίων μεταδίδοντες, την φιλοξενίαν ακολουθούντες»** (Ρωμ. 12/ιβ/13). Μάλιστα και ο ίδιος χρειάστηκε να δεχθεί τις ευεργεσίες άλλων πιστών, για τις οποίες γράφει: **«καλώς επράξατε γενόμενοι συγκοινωνοί εις την θλίψιν μου. Εξεύρετε δε και σεις, Φιλιππησίοι, ότι εν αρχή του ευαγγελίου (...) και άπαξ και δις μοι επέμψατε εις την χρείαν μου»** (Φιλ. 4/δ/14-16). Άρα οι πιστοί πρέπει να φροντίζουν για τις ανάγκες όχι μόνο των πλησίων αλλά και των απομακρυσμένων, όπου υπάρχει ανάγκη, όπως έκαναν τότε και για τους πιστούς στην Παλαιστίνη, όταν αντιμετώπισαν πείνα, για τους οποίους έγιναν έρανοι και χρηματαποστολές (Α΄ Κορ. 16/ις/1).

Αλλά η ώρα που χρειάζομαστε τη μεγαλύτερη παρηγοριά είναι η ώρα του θανάτου. Είτε η ώρα του θανάτου κάποιου αγαπητού μας είτε και η ώρα που πλησιάζει ο δικός μας θάνατος.

Ο θάνατος προκαλεί τη μεγαλύτερη θλίψη. Ο απόστολος Παύλος γράφει: **"Δεν θέλω να αγνοήτε, αδελφοί, περί των κεκοιμημένων, διά να μη λυπήσθε**

καθώς και οι λοιποί οι μη έχοντες ελπίδα" (Α' Θεσ. 4/δ/13) και συνεχίζει αναπτύσσοντας την πίστη του για την Ανάσταση.

Συχνά μερικοί μιλούν για τον θάνατο σαν να είναι "ευεργετικός" για τους ανθρώπους, παρ' όλο που η Βίβλος τον περιγράφει ως ποινή για την αμαρτία και έργο του Διαβόλου, που είναι «**ανθρωποκτόνος**» (Ρωμ. 6/ς/23, Ιωάν. 8/η/44).

Ο Απόστολος του Χριστού, εμπνευσμένος από το Άγιο Πνεύμα που γνωρίζει πολύ καλύτερα από όλους εμάς, έχει τη χειρότερη γνώμη για τον θάνατο, γι' αυτό και γράφει: «**Έσχατος εχθρός καταργείται ο θάνατος**» (Α' Κορ. 15/ιε/26). Ούτε φίλος ούτε ευεργέτης ούτε οποιοσδήποτε άλλος καλολογικός προσδιορισμός, αλλά ό,τι χειρότερο: **ΕΧΘΡΟΣ** και μάλιστα **ΕΣΧΑΤΟΣ**, δηλαδή ο χειρότερος. Ο θάνατος λοιπόν είναι ΕΧΘΡΟΣ, δεν είναι δώρο, δεν είναι κάποιο από τα δημιουργήματα του Θεού, που τα έφτιαξε όλα «**καλά λίαν**». Είναι η απουσία της ζωής και μία κατάσταση μόνο δυσάρεστη, που δεν μπορεί να υπάρχει στην αιωνιότητα του Θεού.

Γι' αυτό ο Παύλος προαναγγέλλει ότι ο θάνατος **ΘΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ!** Αλλά δεν μπορεί να «καταργηθεί» με κανέναν άλλον τρόπο εκτός από την ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΑΝΤΕΛΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ του από όλο το Σύμπαν. Δεν μπορείτε να πείτε ότι δεν υπάρχει θάνατος για μερικούς ανθρώπους και υπάρχει για κάποιους άλλους.

Η Καινή Διαθήκη καταλήγει με την θαυμαστή υπόσχεση: «**Θέλει εξαλείψει ο Θεός παν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών, και ο θάνατος δεν θέλει υπάρξει πλέον (έτι), ούτε πένθος ούτε κραυγή ούτε πόνος δεν θέλουσιν υπάρξει πλέ-**

ον· διότι τα πρώτα παρήλθον» (Αποκ. 21/κα/4). Δεν είναι δυνατό να σταματήσουν δάκρυα και πένθος και κραυγή και πόνος αν ο θάνατος υπάρχει κάπου στο σύμπαν του Θεού. Έτσι η υπόσχεση είναι ότι Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΘΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ, όχι μόνο, αλλά και ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΞΑΝΑ.

Δύο φορές έδωσε ο Θεός στους ανθρώπους τόσο σημαντικές υποσχέσεις: (Α) ότι δεν θα καταστρέψει ξανά τη γη με κατακλυσμό: «**Στήνω την διαθήκην μου προς εσάς· και δεν θέλει πλέον εξολοθρευθή πάσα σαρξ από των υδάτων του κατακλυσμού· ουδέ θέλει είσθαι πλέον κατακλυσμός διά να φθείρη την γην**» (Γέν. 9/θ/11), και (Β) ότι δεν θα υπάρχει πια θάνατος: «**Θέλει εξαλείψει ο Θεός παν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών, και ο θάνατος δεν θέλει υπάρξει πλέον**» (Αποκ. 21/κα/4). Ας προσέξουμε ότι και στις δύο αυτές υποσχέσεις όχι μόνο προσδιορίζεται το τέλος του πράγματος, αλλά δίνεται και η εξήγηση: «**Διότι τα πρώτα παρήλθον**»!

Γιατί ήρθε σ' αυτή τη γη ο Κύριος Ιησούς; Η Επιστολή προς Εβραίους δηλώνει: «**ίνα διά του θανάτου καταργήση τον το κράτος έχοντα του θανάτου, τούτ' έστι τον διάβολον**» ή όπως το αποδίδει η ΝΔΜ «για να καταργήσει με το θάνατό του αυτόν που εξουσίαζε το θάνατο, δηλαδή τον διάβολο» (Εβρ. 2/β/14). Άρα όταν πάψει να υπάρχει ο Διάβολος θα πάψει να υπάρχει και ο θάνατος, γι' αυτό και στην Αποκάλυψη γράφει: «**Και ο θάνατος και ο άδης ερρίφθησαν εις την λίμνην του πυρός· ούτος είναι ο δεύτερος θάνατος**» (Αποκ. 20/κ/14). Κάτι που επιπλέον αξίζει οπωσδήποτε να παρατηρη-

θεί εδώ, είναι ότι στο ιερό κείμενο δεν γίνεται καμία διάκριση ανάμεσα σε σαρκικό και πνευματικό θάνατο, αλλά αναφέρεται ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ εν γένει, και αυτό είναι αποκαλυπτικό, λογικό και συνεπές, επειδή δεν είναι δυνατόν στο σύμπαν της αποκατεστημένης δοξασμένης Νέας Δημιουργίας του Θεού να υπάρξει οποιασδήποτε μορφής θάνατος αφού «**ο Θεός είναι φως και σκοτία εν αυτώ δεν υπάρχει ουδεμία**» (Α΄ Ιωάν. 1/α/5). Ο Θεός είναι επίσης ζωή και, όπως δηλώνει ο Δαβίδ, «**μετά Σου είναι η πηγή της ζωής· εν τω φωτί Σου θέλομεν ιδεί φως**» (Ψαλμ. 36/λς/9), γι' αυτό και δίκαια η ιερή ιστορία ολοκληρώνεται με τούτα τα λόγια: «**Και τα έθνη των σωζομένων θέλουσι περιπατεί εν τω φωτί αυτής· και οι βασιλείς της γης φέρουσι την δόξαν και την τιμήν αυτών εις αυτήν**» (Αποκ. 21/κα/24).

Τι γίνεται όμως τώρα, ώσπου να έρθει εκείνη η ευλογημένη ώρα; Ο Θεός δεν υποσχέθηκε ότι από τη στιγμή που γίναμε παιδιά Του, θα μας έχει "στα όπα-όπα"... ότι ποτέ δεν θα αρρωστήσουμε, ποτέ δεν θα πεινάσουμε, ποτέ δεν θα πενθήσουμε.

Όσο ζούμε «**εν ταύτη τη ζωή**» (Α΄ Κορ. 15/ιε/19), θα περάσουμε κι εμείς από όλα όσα περνά όλος ο κόσμος. Αυτό δεν είναι εξαιτίας δικών μας αμαρτιών –αν και εις πολλά πταίομεν άπαντες– αλλά το αποτέλεσμα της φθοράς που υπεισήλθε στον κόσμο των ανθρώπων εξαιτίας της αμαρτίας των Πρωτοπλάστων. Ο θάνατος προς το παρόν εξακολουθεί να είναι η «**οδός πάσης της γης**», και σύμφωνα με

την αρχική δήλωση του Θεού, «**πάντες αποθνήσκουσιν εν τω Αδάμ**». Αλλά με βάση τη χάρη Του οι πιστοί «**πάντες θέλουσι ζωοποιηθή εν τω Χριστώ**» (Ιησ. 23/κγ/14, Α΄ Κορ. 15/ιε/22).

Αυτό που τώρα ζητάει ο Θεός από μας –και είναι αυτό ακριβώς που περιμένουν να δουν οι άνθρωποι γύρω μας–, είναι το πώς θα συμπεριφερθούμε όταν βρεθούμε στις θλίψεις.

- Αν δουν σ' εμάς βαρυγκώμια, απελπισία και πανικό, είμαστε τα χειρότερα παραδείγματα χριστιανού.

- Αν δίνουμε ψεύτικες υποσχέσεις, όπως δυστυχώς κάνουν μερικοί θρησκόληπτοι, που υπόσχονται ψεύτικα θαύματα, θα ευτελίζουμε το Ευαγγέλιο σε εμπορική εκμετάλλευση και θα είμαστε αφορμή για να βλασφημείται το όνομα του Κυρίου (Ρωμ. 2/β/24).

- Αν αντίθετα δουν και ακούσουν πώς μας παρηγορεί ο Θεός μέσα σε κάθε θλίψη, θα θελήσουν να μάθουν γι' Αυτόν τον Πατέρα που ξέρει να δίνει ΚΑΛΕΣ ΔΟΣΕΙΣ στα παιδιά Του (Ματθ. 7/ζ/11). Και στο σημείο αυτό είναι αναγκαίο να κατανοήσουμε ότι ΚΑΛΟ δεν είναι το ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ αλλά **ΤΟ ΑΓΑΘΟ**.

Κυρίως και πρώτιστα, όμως, πρέπει να έχουμε λάβει εμείς οι ίδιοι αυτή τη θεία παρηγοριά. Έχουμε δεχτεί εμείς οι ίδιοι πρώτοι την παρηγοριά του Θεού;

Αν ναι, τότε μπορούμε και πρέπει να φροντίζουμε να παρηγορήσουμε κι εμείς με την ίδια παρηγοριά εκείνους που περνούν από διάφορες θλίψεις, είτε είναι πνευματικά μας αδελφια, είτε άτομα που ο Θεός έχειβάλει στο περιβάλλον μας. ☼

Μιμητές Του, αλλά σε τί;

Ο απόστολος Παύλος έγραψε στους πιστούς της Κορίνθου: «**Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς και εγώ του Χριστού**» (Α΄ Κορ. 11/ια/1), αλλά τι σημαίνει αυτό; Μερικοί ευσεβείς άνθρωποι έχουν την εντύπωση ότι πρέπει να μιμηθούν τον Χριστό στα λόγια, τις πράξεις και τα παθήματά Του. Κάποιοι αποφασίζουν να νηστεύουν επί 40 ημέρες ή προχωρούν να ταλαιπωρήσουν το σώμα τους μέχρι και να σταυρωθούν κυριολεκτικά σε σταυρό, όπως π.χ. κάποιοι Ρωμαιοκαθολικοί στις Φιλιππίνες. Αλλά ήταν αυτό που είχε στο νου του ο Παύλος;

Το βέβαιο είναι ότι όλοι πρέπει να πιστεύουμε όπως ο απόστολος Παύλος, όπως εκείνος κατανοούσε και πίστευε στο Λόγο του Θεού. Έτσι αναγνωρίζουμε ότι δεν μπορούμε να ευαρεστήσουμε στον Θεό με τα δικά μας έργα και προσπάθειες. Ο Θεός έδωσε το Νόμο για να καταλάβουμε ότι ως άνθρωποι ασθενείς δεν μπορούμε ν' ανταποκριθούμε στις θείες απαιτήσεις, γι' αυτό και διαπράττουμε αμαρτίες σε όλη μας τη ζωή. Αν επρόκειτο λοιπόν να κριθούμε με το Νόμο του Θεού που είναι άγιος, οι άνθρωποι που γεννιόμαστε με έμφυτη την αμαρτία, έπρεπε να καταλήξουμε στον άδη σύμφωνα με το θείο δίκαιο που ορίζει ότι «**ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος**».

Δεν υπάρχει δυνατότητα στον άνθρωπο να ζήσει ελεύθερος από την αμαρτία, όσο και αν προσπαθεί, επειδή η αμαρτία είναι δύναμη ανώτερη από αυτόν, τον πιέζει και τον καθιστά δέσμιος στις επιθυμίες της σάρκας του, που δεν είναι μόνο οι τα-

πεινές λάγνες επιθυμίες αλλά και όλες εκείνες οι αδυναμίες του εγωισμού, της περηφάνιας, της ζήλιας, του φθόνου και όλα όσα αναφέρονται στην Επιστολή προς Γαλάτας ως «**έργα της σαρκός**» (Γαλ. 5/ε/19-21). Αυτές οι επιθυμίες υποδουλώνουν τον άνθρωπο ώστε να ενεργεί και να πράττει αντίθετα ακόμη και από την πιο βαθιά του θέληση. Όλα τα παραπάνω ήταν καλώς γνωστά από δική του πείρα στον Παύλο, γι' αυτό έγραψε: «**Ευρίσκω τον νόμον τούτον ότι, ενώ εγώ θέλω να πράπτω το καλόν, πάρεσπιν εις εμέ το κακόν· διότι ηδύνομαι μεν εις τον νόμον του Θεού κατά τον εσωτερικόν άνθρωπον, βλέπω όμως εν τοις μέλεσί μου άλλον νόμον αντιμαχόμενον εις τον νόμον του νοός μου, και αιχμαλωτίζοντά με εις τον νόμον της αμαρτίας, τον όντα εν τοις μέλεσί μου. Ταλαιπώρος άνθρωπος εγώ· τις θέλει με ελευθερώσει από του σώματος του θανάτου τούτου;**» (Ρωμ. 7/ζ/21-25).

Συνεπώς, κάτι άλλο ήταν εκείνο στο οποίο ο Παύλος μας καλεί να τον μιμηθούμε, κι αυτό, νομίζουμε, βρίσκεται σε τούτα ακριβώς τα λόγια: «**Εγώ διά του νόμου απέθανον εις τον νόμον, διά να ζήσω εις τον Θεόν**». Απέναντι στο αδιέξοδο που προαναφέρθηκε, ο Παύλος κατέληξε πως ο μόνος τρόπος για να ξεφύγει από αυτό το φαύλο κύκλο ήταν να ακολουθήσει την οδηγία του Χριστού, δηλαδή «**να αρνηθεί τον εαυτό του**» (Ματθ. 16/ις/24) και να σηκώσει τον σταυρό ταυτιζόμενος με το θάνατο του Κυρίου του.

(Φιλ. 3/γ/10). Έτσι κι εμείς, παραμερίζοντας τον εαυτό μας, πρέπει να πάρουμε την απόφαση του θανάτου, ώστε να αφήσουμε να ζει μέσα μας ο Χριστός.

Στέλνοντας τον Υιό Του στον κόσμο ο Θεός μάς εξαγόρασε από τη δουλεία της αμαρτίας, μας καθάρισε από όλες τις αμαρτίες μας και μας υιοθέτησε ως παιδιά Του. Αυτή είναι η μόνη αληθινή πίστη για την οποία ο Χριστός είπε: «**Θέλετε γνωρίσει την αλήθειαν, και η αλήθεια θέλει σας ελευθερώσει**» (Ιωάν. 8/η/32). Η αλήθεια του ευαγγελίου μας έχει ελευθερώσει και μας έχει κάνει παιδιά και λαό του Θεού, και πραγματικά ελεύθερους ανθρώπους. Έτσι έχουμε λάβει τη σωτηρία από όλες τις αμαρτίες μας, ανεξάρτητα από το πόσο ελλιπείς μπορεί να είμαστε ως χωμάτινα πλάσματα.

Όπως ο Παύλος συχνά επαναλάμβανε, μόνο αν κάποιος έχει πεθάνει και αναστηθεί μαζί με τον Χριστό, μπορεί να ζήσει την ίδια πίστη. Όσο ζει ο παλαιός μας φυσικός άνθρωπος, όσο δηλαδή κινούμαστε και πράττουμε παρακινούμενοι από τις σκέψεις και τις αποφάσεις του εαυτού μας, στην πραγματικότητα όλα όσα κάνουμε δεν έχουν καμία σχέση με τον Ιησού Χριστό, ούτε κατευθύνονται από το Άγιο Πνεύμα ούτε έχουν καμία ευλογία.

Ο απόστολος Παύλος μπορούσε να ομολογεί την εμπειρία του θανάτου που έλαβε μέσω του βαπτίσματός του στο νερό, που έγινε στο όνομα του Χριστού για να «**απολουσθεί από των αμαρτιών του**» (Πράξ. 22/κβ/16), και την ανάσταση του που επακολούθησε για να ζήσει πλέον μαζί με τον Κύριο σε μια νέα ζωή όπως τόσο ωραία εκθέτει στο 6 κεφάλαιο της Επιστολής προς Ρωμαίους: «**Όσοι εβαπτίσθημεν εις Χριστόν Ιησούν, εις τον θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν. Συνετάφημεν λοιπόν μετ' αυτού διά του βαπτίσματος εις τον θάνατον, ίνα καθώς ο Χριστός ανέστη εκ νεκρών διά της δόξης**

του Πατρός, ούτω και ημεείς περιπατήσωμεν εις νέαν ζωήν» (Ρωμ. 6/ς/1-4).

Πίστευε ο Παύλος στην ουσία του βαπτίσματος που έλαβε, όχι ως μια νεκρή τυπική πράξη, αλλά ως συνταύτιση της ζωής του μαζί με τον Χριστό στο θάνατο και τη ζωή, γι' αυτό μπορούσε να ζει και να γράφει: «**Μετά του Χριστού συνεσταυρώθην· ζω δε ουχί πλέον εγώ, αλλ' ο Χριστός ζη εν εμοί· καθ' ο δε τώρα ζω εν σαρκί, ζω εν τη πίστει του Υιού του Θεού, όστις με ηγάπησε και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ εμού**» (Γαλ. 2/β/20).

Σήμερα πολλοί άνθρωποι επιχειρούν να υπηρετήσουν τον Θεό και να κηρύξουν το Λόγο Του. Δυστυχώς, όμως, τις περισσότερες φορές αυτό που κάνουν πηγάζει από τη διάθεση της καρδιάς τους και δεν είναι αποτέλεσμα της κλήσης του Θεού. Γι' αυτό, αντί να κηρύξουν τον Λόγο του Θεού κηρύττουν δικά τους λόγια, ώστε τόσο οι ίδιοι που μιλούν όσο και εκείνοι που τους ακούν, δεν κάνουν τίποτε περισσότερο από το να ακολουθούν διδασκαλίες και εντάλματα ανθρώπων.

Είναι αλήθεια αυτό που αναφέρεται στη Βίβλο, ότι «**με την καρδίαν πιστεύει τις προς δικαιοσύνην, και με το στόμα γίνεται ομολογία προς σωτηρίαν**» (Ρωμ. 10/ι/10), όμως αυτή η ομολογία δεν είναι μόνο τυπικά και ανούσια λόγια. Επειδή ο Θεός είναι ο Θεός τής Αλήθειας, έτσι και όλα όσα λέμε και κάνουμε για τον Κύριο πρέπει να πηγάζουν από αληθινές καταστάσεις και πραγματικότητες της ζωής μας.

Λάβαμε τη σωτηρία από όλες τις αμαρτίες μας, όταν πεθάναμε και αναστηθήκαμε μαζί με τον Χριστό για να γίνουμε υπηρέτες της δικαιοσύνης ενώπιον του Θεού με πίστη στο έργο που ο Κύριος Ιησούς επιτέλεσε για μας. Αν έχουμε σαφή αντίληψη αυτών των λόγων, δεν μπορούμε παρά να ζούμε την ζωή μας ως υπηρέτες της δικαιοσύνης του Θεού, και έτσι θα

γίνουμε αποδέκτες της δόξας και τιμής στη Βασιλεία Του, όπως προ αιώνων υποσχέθηκε ο Θεός. Έχοντας χάσει τη σαρκική ζωή μας και έχοντας λάβει την νέα, αναστημένη ζωή του Χριστού, δεν θα πεθάνουμε στην αιωνιότητα αλλά θα μοιραζόμαστε τη δόξα και την τιμή μαζί με τον Χριστό. Ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς είπε: **«Όστις εύρη την ζωήν αυτού θέλει απολέσει αυτήν, και όστις απολέση την ζωήν αυτού δι' εμέ θέλει ευρεί αυτήν»** (Ματθ. 10/1/39). Αυτό ήταν από την αρχή το σχέδιο του Θεού και ο σκοπός τής σωτηρίας μας, και ό,τι έχει υποσχεθεί ο Θεός θα γίνει ακριβώς έτσι.

Η αγάπη του Θεού είναι δώρο Του· η απελευθέρωσή μας από όλες τις αμαρτίες μας και η μετατροπή μας σε δικαίους είναι δώρο Του. Η Βασιλεία του Θεού σ' εμάς είναι δώρο Του. Το ότι ζούμε στον κόσμο ως εργαλεία δικαιοσύνης, είναι δώρο Θεού. Όλες οι προμήθειες για το σώμα και το πνεύμα στις ζωές μας, είναι επίσης δώρα Του. Το ότι συμμετέχουμε στο έργο της διακήρυξης των αγαθών νέων (ευαγγέλιο) και της απελευθέρωσης άλλων συνανθρώπων μας από τις αμαρτίες τους, κι αυτό δώρο Θεού είναι. Τέλος, το ότι θα ζήσουμε στην αιωνιότητα, είναι δώρο του Θεού.

Τα πάντα στη ζωή είναι δώρα του Θεού προς εμάς. Από τα πράγματα που έχουμε λάβει, ποιο δεν είναι δώρο Του; Αλλά το μεγαλύτερο δώρο είναι ότι ο Θεός μάς έχει υιοθετήσει ως παιδιά Του, μας έκανε υπηρέτες της δικαιοσύνης Του και υποσχέθηκε να μοιραστεί μαζί μας τη δόξα και την τιμή στο προσεχές μέλλον – όλα αυτά μόνο επειδή ο Θεός μάς αγαπά.

Ας μην αμελήσουμε, λοιπόν, ποτέ την αγάπη του Θεού και το δώρο τής σωτη-

ρίας που πληρώθηκε τόσο ακριβά με τη θυσία του Ιησού Χριστού στο Γολγοθά, ούτε να αδιαφορήσουμε για την δωρεά του Αγίου Πνεύματος, γιατί όλα αυτά απαρτίζουν το αληθινό Ευαγγέλιο.

Είναι αδύνατο να ζήσουμε όπως έζησε ο Χριστός, επειδή Εκείνος ήρθε στον κόσμο με ειδική αποστολή και εφόδια. Ο Ιωάννης έγραψε σχετικά: **«Εκείνος, τον οποίον απέστειλεν ο Θεός, τους λόγους του Θεού λαλεί· επειδή ο Θεός δεν δίδει εις αυτόν το Πνεύμα με μέτρον»** (Ιωάν. 3/γ/34). Εκείνος επίσης έζησε χωρίς αμαρτία και νίκησε τον Διάβολο σε κάθε προσπάθεια που έκανε για να Τον παρασύρει σε ανυπακοή προς τον Θεό, γι' αυτό και μπορούσε να πει: **«Τις από σας με ελέγχει περί αμαρτίας;»** (Ιωάν. 8/η/46), ενώ εμείς, αντίθετα, μπορούμε μόνο να επαναλάβουμε το λόγο του Δαβίδ: **«Ιδού, συνελήφθην εν ανομία, και εν αμαρτία με εγέννησεν η μήτηρ μου»** (Ψαλμ. 51/να/5).

Ο ίδιος ο Χριστός βεβαίωσε τους ακόλουθους Του ότι **«χωρίς εμού δεν δύνασθε να κάμητε ουδέν»** (Ιωάν. 15/ιε/5). Το μόνο στο οποίο μπορούμε να μιμηθούμε τον Χριστό, λοιπόν, είναι να αρνηθούμε τον εαυτό μας, να λάβουμε τη θέση του δούλου και να πράττουμε πιστά το θέλημα του Θεού (Φιλ. 2/β/7). Για να μπορέσει να γίνει αυτό στη ζωή μας, πρέπει να κατανοήσουμε και να αποφασίσουμε ότι χωρίς Εκείνον δεν ήμαστε άξιοι να κάνουμε το θέλημα του Θεού. Με άλλα λόγια πρέπει να θεωρήσουμε τον εαυτό μας νεκρό, και να διαθέσουμε τα μέλη μας και όλο το είναι μας σ' Εκείνον, για να κάνει μέσω ημών όσα έχει αποφασίσει και όσα θέλει. **❶**

Όχι και τόσο σύγχρονα προβλήματα

Δραστική ουσία και εμπορικές ονομασίες

Η πρόσφατη αλλαγή στη νομοθεσία σχετικά με τη διακίνηση των φαρμάκων στη χώρα μας (γενόσημα κ.λπ.), φωτίζει μια άλλη προοπτική στο πρόβλημα των Εκκλησιών.

Ο λόγος που τα χάπια, σιρόπια ή ενέσιμα υγρά έχουν αξία, δεν είναι ούτε η συσκευασία τους, ούτε το υλικό (έκδοχο) που απαρτίζει το μεγαλύτερο μέρος τους, αλλά η δραστική ουσία που περιέχεται σ' αυτό.

Ένα σιρόπι μπορεί να αποτελείται από ζάχαρη, αλεύρι, νερό, οινόπνευμα ή κάποιο άλλο υγρό, που τα ίδια από μόνα τους δεν είναι φάρμακο ούτε έχουν κάποια ειδική αξία. Βασικά χρησιμοποιούνται ως φορέας μέσω του οποίου μπορούμε να λάβουμε το όντως "φάρμακο", δηλαδή την πραγματικά ωφέλιμη ουσία η οποία αλλιώς λέγεται δραστική ουσία.

Καθώς αυτές οι δραστικές ουσίες δίνονται σε χιλιοστογραμμάρια, πρακτικά είναι αδύνατο να τα χειριστούμε, να τα μεταφέρουμε και να τα λάβουμε στο σώμα μας μόνα τους. Γι' αυτό ακριβώς είναι ανάγκη να διαλυθούν μέσα στα έκδοχα υλικά, ώστε ενώ το φάρμακο είναι μία ελάχιστη ποσότητα που ίσως δεν μπορούμε να τη δούμε καν με το μάτι, αυτή διαλυμένη μέσα στο χάπι περνά στον οργανισμό μας.

Όλα αυτά είναι σωστά και κατανοητά, και όλοι, γιατροί, φαρμακοποιοί και ασθενείς, έχουμε μάθει να ζούμε μαζί τους. Υπάρχουν όμως και πονηροί άνθρωποι, οι οποίοι εκμεταλλεύονται αυτή την τεχνική πραγματικότητα για να τη χρησιμοποιήσουν με κακά κίνητρα, κυρίως για να κερδίσουν χρήματα, σε σπάνιες περιπτώσεις ακόμη και να βλάψουν τον λήπτη.

Μπορεί για παράδειγμα να κυκλοφορούν χάπια κ.λπ. στα οποία η δραστική ουσία είτε απουσιάζει εντελώς είτε είναι σε μικρότερη αναλογία, οπότε ο μεν πωλητής μπορεί να αυξάνει τα κέρδη του –αφού δίνει μικρότερη δραστική ουσία– ο δε ασθενής να μην ωφελείται ουσιαστικά, επειδή δεν παίρνει την αναγκαία ποσότητα του φαρμάκου σύμφωνα με την δοσολογία του θεράποντα γιατρού.

Το ζήτημα όμως δεν απασχολεί τόσο για την ιατρική πλευρά του, όσο επειδή έχει μεγάλη ομοιότητα με όσα συμβαίνουν σήμερα σε διάφορες εκκλησίες του χριστιανικού κόσμου. Ας δούμε πώς συμβαίνει αυτό.

Όπως το φάρμακο για μία πάθηση ουσιαστικά είναι ένα, έτσι και η θεραπεία από την αρρώστια της αμαρτίας είναι μία. Ο Ψαλμωδός προσευχόταν «**Κύριε, ελέησόν με· ίασαι την ψυχήν**

μου, διότι ήμαρτον εις σε» (Ψαλ. 41/μα/4) και ο Προφήτης δήλωνε ότι **«Εν τούτοις, Κύριε, [...] συ βεβαίως με θεραπεύεις και με αναζωοποιείς»** (Ησ. 38/λη/16) και εξηγούσε ότι **«ο Κύριος επιδένει το σύντριμμα του λαού αυτού και θεραπεύει την πληγήν του τραυματισμού αυτών»** (Ησ. 30/λ/26).

Ο Χριστός είναι ο αμνός του Θεού ο οποίος **«τῶνόντι τας ασθενείας ημών εβάστασε και τας θλίψεις ημών επεφορτίσθη»**, αφού προηγουμένως ο ίδιος έγινε **«άνθρωπος θλίψεων και δόκιμος ασθενείας»** (Ησ. 53/νγ/3-4).

Ατυχώς κάποιοι αυτά τα χωρία τα περιορίζουν μόνο στις σωματικές ασθένειες, όμως κυρίως στην ασθένεια της ψυχής –δηλαδή την αμαρτία– αναφέρονται, από την οποία βεβαίως και πηγάζει η φθορά, κάθε άλλης μορφής πάθηση και αρρώστια και εν τέλει ο θάνατος.

Σαν τα φάρμακα που όλα μεν υποστηρίζουν και διαφημίζονται ότι ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΛΟ, αν και όχι σπάνια κυκλοφορούν πλαστά κατασκευάσματα που η δραστηκότη τους ουσία υπάρχει μόνο στην επιφάνεια του κουτιού τους, το ίδιο και διάφορες εκκλησίες, υπόσχονται στους οπαδούς τους, όσους δηλαδή είναι πρόθυμοι να ακολουθήσουν τη διδασκαλία και τις πρακτικές τους, ότι θα τους προσφέρουν σωτηρία.

Αλλά οι περισσότερες δεν καταφέρνουν να ανταποκριθούν σε όσα λένε, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν είναι τίποτε περισσότερο από ανθρώπινα δημιουργήματα που ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΑ ΦΕΡΟΥΝ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ και καπηλεύονται χωρίς ντροπή το Ευαγγέλιο και το όνομα του Χριστού.

Φταίνει βέβαια και οι εν λόγοι "πιστοί", που πρόθυμα τρέχουν πίσω από

τον κάθε κομπογιαννίτη που είχε την σκέψη να ανοίξει μια ΔΙΚΗ ΤΟΥ εκκλησία –ατομική ή οικογενειακή– ή μια οργάνωση που στον μεν "ιδιοκτήτη" της αποφέρει κάποια οφέλη, στους οπαδούς του όμως συνήθως δίνει μόνο την πίκρα της απογοήτευσης σ' αυτή τη ζωή και της οριστικής απώλειας, αν τελικά ταξινομηθούν με εκείνους που ο Χριστός ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΤΟΥΣ ΓΝΩΡΙΣΕ (Ματθ. 7/ζ/23).

Όπως πολλά είναι τα φάρμακα, πολλά είναι και τα λεγόμενα **"ευαγγέλια"** ή **"άλλα ευαγγέλια"**, για τα οποία ο Παύλος δηλώνει πως οι κήρυκές τους είναι αναθεματισμένοι από τον Θεό (Α' Κορ. 8/η/5-6, Γαλ. 1/α/8). Όμως καμία εκκλησία ή οργάνωση ή όπως αλλιώς μπορεί να ονομάζεται, δεν μπορεί να σώσει (να θεραπεύσει) τον αμαρτωλό, εκτός από μόνο ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, επειδή **«δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου η σωτηρία· διότι ούτε όνομα άλλο είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διά του οποίου πρέπει να σωθώμεν»** (Πράξ. 4/δ/12).

Πριν, λοιπόν, αποφασίσει κάποιος να ταυτίσει τη ζωή του με κάποια εκκλησία, οργάνωση ή πρόσωπο, πρέπει –είναι ζωτική ανάγκη– να ερευνήσει και να διακρίνει τι κρύβεται πίσω από το φαινόμενο, πίσω από τα κτήρια, τα έντυπα, τα συστήματα, τις μουσικές, τις εντυπωσιακές "συνάξεις λατρείας", τα μπουκαλάκια με "χρισμένο νερό", τις ειδικές συνάξεις, τις "θαυματουργές" εικόνες, τα "τιμιόξυλα", τα "άγια φώτα", και κάθε άλλο είδος θρησκευτικού "ματζουνιού" που προσφέρεται στη θρησκευτική αγορά.

Θεραπεία από σωματικές και πνευματικές αρρώστιες είναι ένα από τα υποσχόμενα. Ευλογία στο πορτοφόλι και την εργασία ή επιχείρηση είναι ένα

άλλο. Επιτυχία σε ζητήματα γάμου είναι ένα τρίτο. Μεταθανάτιες ευλογίες σε αποθαμένους συγγενείς είναι ένα τέταρτο. Καλή διάθεση και καλοπέραση είναι το πιο συνηθισμένο. Όλα προσφέρονται με μεγάλη πεποίθηση αλλά χωρίς καμία εγγύηση και βεβαίως χωρίς κανένα αληθινό αποτέλεσμα ούτε καμία αποζημίωση στα θύματα που εξαιτίας όλων αυτών και της δικής τους ευπιστίας, χάνουν χρήματα, αξιοπρέπεια, ευκαιρίες, ψυχική και σωματική υγεία.

Αντί να είναι φάρμακα όλα αυτά τα "ευαγγέλια" και αντί να είναι "σωτήρες", όλοι αυτοί είναι «**ψευδο-προφήτες**» και «**ψευδο-χριστοί**» και «**ψευδο-διδάσκαλοι**». Και μην ξεχνάτε ότι αυτό το «**ψευδο-**» δεν το προσθέσαμε εμείς αλλά το είπε ο ίδιος ο Χριστός και το γράφει ο απόστολος Πέτρος (Ματθ. 24/κδ/24, Β΄ Πέτρ. 2/β/1). Όλοι αυτοί δεν είναι τίποτε λιγότερο από εκείνους τους ζωέμπορους και σαράφηδες (αργυραμοιβούς) που ο Χριστός δυο φορές έδωσε από το Ναό της Ιερουσαλήμ (Ιωάν. 2/β/15 και Ματθ. 21/κα/12) για να επιστρέψουν ξανά και ξανά και σήμερα να ζουν και να βασιλεύουν μετατρέποντας την εκκλησία του Θεού σε «**οίκον εμπορίου**».

Μπορεί να πει κανείς πως φταίει ο Χριστός γι' αυτό το ανεξέλεγκτο εμπόριο; Το αντίθετο. Φταίνε τα ίδια τα θύματα που τις περισσότερες φορές τουλάχιστον επαληθεύουν κατά γράμμα την πρόβλεψη του Παύλου, ότι «**θέλει ελθεί καιρός ότε δεν θέλουσιν υποφέρει την υγιαίνουσαν διδασκαλίαν, αλλά θέλουσιν επισωρεύσει εις εαυτούς διδασκάλους κατά τας ιδίας αυτών επιθυμίας, γαργαλιζόμενοι την α-**

κοήν, και από μεν της αληθείας θέλουσιν αποστρέψει την ακοήν αυτών, εις δε τους μύθους θέλουσιν εκτραπή» (Β΄ Τιμ. 4:3-4).

Αν όμως στα φάρμακα του εμπορίου τα γενόσημα λειτουργούν κανονικά, επειδή πρόκειται για ΠΙΣΤΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ, –όταν και εφόσον, όπως πρέπει, έχουν την ίδια δραστική ουσία–, στην υπόθεση του Ευαγγελίου ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΓΕΝΟΣΗΜΑ ΦΑΡΜΑΚΑ. Δεν υπάρχουν απομιμήσεις ούτε ευαγγέλια μειωμένης αποτελεσματικότητας, «**διότι είναι ΕΙΣ Θεός, ΕΙΣ και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός, όστις έδωκεν εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην εν ωρισμένοις καιροίς**» (Α΄ Τιμ. 2/β/5-6). Αν δεν έχεις το ΓΝΗΣΙΟ, δεν έχεις ΤΙΠΟΤΕ!

Μετά από τα παραπάνω, την άλλη φορά που θα κατευθυνθείς στο "θρησκευτικό φαρμακείο" από όπου αγοράζεις τα "φάρμακά" σου, **ΠΡΟΣΕΞΕ, ΨΑΞΕ, ΜΑΘΕ**, επειδή τις περισσότερες φορές το "φάρμακο" που δίνουν οι άνθρωποι είναι φόλα.

Μόνο ο γνήσιος Χριστός της Αγίας Γραφής μπορεί να βοηθήσει. Μόνο Εκείνος θυσιάστηκε για χάρη μας. Εκείνος **ΔΙΝΕΙ ΔΩΡΕΑΝ** και χωρίς αργύριο ή χρυσάφι τις ευεργεσίες Του.

Μόλις κάποιος σου ζητήσει χρήματα, **ΑΠΛΩΣ ΦΥΓΕ ΟΣΟ ΠΙΟ ΜΑΚΡΙΑ ΜΠΟΡΕΙΣ**. Είναι η τρανότερη απόδειξη ότι είναι έμπορος, κομπογιαννίτης ψευδογιατρός. Και εν προκειμένω, σε ό,τι αφορά τα θρησκευτικά πράγματα, είναι **ΨΕΥΔΟ-ΠΡΟΦΗΤΗΣ** και **ΨΕΥΔΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ**. **Α π έ χ ε τ ε , λ ο ι π ό ν , α π ό τ ω ν τ ο ι ο ύ τ ω ν !**

21η Γενική Συνέλευση της Ελληνικής Βιβλικής Εταιρείας

Το Σάββατο 17 Μαρτίου έλαβε χώρα η εικοστή πρώτη Τακτική Γενική Συνέλευση της Ελληνικής Βιβλικής Εταιρείας σε κεντρικό ξενοδοχείο της Αθήνας.

Κάθε χρόνο η συνέλευση των Μελών της Εταιρείας είναι μια καλή ευκαιρία οικουμενικής επικοινωνίας και ανταλλαγής απόψεων για έναν κοινό στόχο: τη διάδοση της Αγίας Γραφής στον τόπο μας.

Ξεκινώντας να παρουσιάσει τις δραστηριότητες της Εταιρείας στον χρόνο που πέρασε, ο διευθυντής κ. **Μιχ. Χατζηγιάννης** καλωσόρισε δύο νέα μέλη στην Εταιρεία, την κ. **Αικ. Τσαλαμπούνη**, Λέκτορα θεολογίας στο ΑΠΘ, και τον κ. **Μίνω Τυλλιανάκη**, γιατρό, καθηγητή χειρουργικής στο Πανεπιστήμιο Πατρών.

Με τη βοήθεια του Θεού το έτος 2011 η συνολική κυκλοφορία του γραπτού λόγου του Θεού στην Ελλάδα έφτασε στο ποσό των 344.338 αντιτύπων (Ολόκληρες Άγιες Γραφές, Καινές Διαθήκες και διάφορα αποσπάσματα από τη Βίβλο). Αξίζει να σημειωθεί ότι το 2010 ο αντίστοιχος αριθμός αντιτύπων ήταν 275.913, και το 2009 ήταν 202.082 αντίτυπα! Κοινή διαπίστωση όλων ήταν ότι καθώς βαθαίνει η πολύπλευρη κρίση που πλήττει τη χώρα μας, το ενδιαφέρον για τα πράγματα του Θεού αυξάνει.

Η διακίνηση της Αγίας Γραφής τα τελευταία χρόνια έχει βρει πολύτιμους συ-

νεργάτες (εμπορικούς και μη), που αξίζει να αναφερθούν:

Οι "Φίλοι της Αγίας Γραφής" προμηθεύτηκαν τη χρονιά που πέρασε 100.000 αντίτυπα Καινών Διαθηκών (έκδοση τσέπης στη δημοτική) που τις μοίρασαν δωρεάν σε Γυμνάσια και Λύκεια.

Η "Ελληνική Ιεραποστολική Ένωση" (Ε.Ι.Ε.) παρήγγειλε πάλι μια ποσότητα 130.000 Κ. Διαθήκες (μεσαίο μέγεθος στη δημοτική), συνεχίζοντας ένα πολυετές πρόγραμμα διανομής της Κ. Διαθήκης στην Πελοπόννησο. Παράλληλα μοίρασαν δωρεάν και 130.000 CD με ηχογραφημένη τη μετάφραση της Κ. Διαθήκης επίσης στη νέα μετάφραση. Η Εταιρεία βρίσκεται σε διαπραγματεύσεις με την Ε.Ι.Ε. για ένα νέο πρόγραμμα διανομής Κ. Διαθηκών στη Βόρεια Ελλάδα (Έβρος).

Η Αρχιεπισκοπή Κύπρου, όπως κάθε χρόνο, προμηθεύτηκε πάλι 8.780 Καινές Διαθήκες (κείμεν.-μετ. στη δημοτική) για δωρεάν διάθεση στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση σε συνεργασία με το Υπουργείο Παιδείας.

Τέλος, συνεχίστηκαν οι παραγγελίες κάποιων Μητροπόλεων το 2011: Η Ι.Μ. Νέας Σμύρνης 2.500 Κ. Διαθήκες (κείμεν./μετ.), η Ι.Μ. Κηφισιάς 2.000, η Ι.Μ. Ρεθύμνης 1.000-κείμεν./μετ. Επίσης η Ι.Μ. Σητείας και η Ι.Μ. Πρεβέζης από 2.000 Κ. Διαθήκες.

Η υπηρεσία προς τις Εκκλησίες έχει και φέτος, για τρίτη συνεχόμενη χρονιά, να επιδείξει τη συνεργασία με την **Καθολική Εκκλησία** στην έκδοση (σε 5.000 αντίτυπα) της "Θείας Ανάγνωσης" (Lectio Divina). (Τα αναγνώσματα του λειτουργικού έτους όπου παρατίθεται η μετάφραση της Εταιρείας στη δημοτική. Οι **Εκκλησίες της Πεντηκοστής** παρήγγειλαν 30.000 Κ. Διαθήκες (τσέπης σε μετ. Βάμβα).

Η δημιουργία στα τέλη του 2010 ηχογραφημένης Κ. Διαθήκης σε CD-Mp3 άνοιξε νέους δρόμους στη διάδοση της Βίβλου στην πατρίδα μας. Το 2011 διατέθηκαν πάνω από 170.000 CD στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Τα περισσότερα διανεμήθηκαν δωρεάν από την Ε.Ι.Ε., αλλά και από την Ι.Μ. Δημητριάδος και την Ι.Μ. Αλεξανδρουπόλεως.

Μέσω του διαδικτύου 500.000 άτομα στην Ελλάδα και στο Εξωτερικό επέλεξαν

τον συγκεκριμένο τόπο όπου παρατίθενται δείγματα από την ηχογράφηση αυτή και έχουν ακούσει έστω και ένα απόσπασμα από την Κ. Διαθήκη. Επίσης, από το περασμένο φθινόπωρο, μέσω του δικτύου καθώς και της παρουσίας της στο Facebook, η Εταιρεία δέχτηκε αριθμό παραγγελιών από το εσωτερικό και το εξωτερικό (Αυστραλία, Αμερική). Τέλος, μέσα από το νέο πρόγραμμα **YouVersion** των Ηνωμένων Βιβλικών Εταίρων μπορεί κανείς να διαβάσει και να χρησιμοποιήσει ακόμη κι από το κινητό του ή το iPad την Αγία Γραφή σε ηλεκτρονική μορφή στη δημοτική αλλά και σε δεκάδες άλλες γλώσσες.

Στον Ιστότοπο της Εταιρείας www.greekbibles.org μπορείτε να βρείτε τις εκδόσεις μας, να τις αγοράσετε και να πληροφορηθείτε για τις δραστηριότητες της Εταιρείας.

Από το Δελτίο "Φως στα πέρατα της γης", 1/2012.

<h1>Ελληνική Βιβλική Εταιρεία</h1> <p>www.greekbibles.org</p>		
	<h2>"Φως στα πέρατα της γης"</h2> <p>ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ</p> <p>Ιανουάριος-Φεβρουάριος-Μάρτιος 2012</p> <p>Κόκκινες γραμμές</p> <p>ΕΙΝΑΙ μερικές φράσεις που προβάλλονται κατά καιρούς από τα ΜΜΕ και χαρακτηρίζουν ολόκληρες εποχές. Κάποτε, για παράδειγμα, μιλούσαν όλοι για μια κοινωνικοπολιτική «αλλαγή». Έτσι η λέξη «Αλλαγή» έγινε σύνθημα και άφησε εποχή. Μια άλλη λέξη που κυριάρχησε στον καιρό της είναι η «Κάθαρση». Όλοι περίμεναν ότι κάτι θα άλλαζε αν ξεκαθαρίζονταν ορισμένα πράγματα στην πολιτική ζωή της χώρας. Μετά ήρθε ο «Εκσυγχρονισμός», και σήμερα έχουμε το «Μνημόνιο». Κάθε εποχή με το λεξιλόγιό της.</p> <p>Μια φράση που ακούγεται συχνά στις μέρες μας (μαζί με το Μνημόνιο) είναι και οι «κόκκινες γραμμές». Οι</p>	<p>Επιλογή γλώσσας:</p> <p>Αρχική σελίδα Διαβάστε για μας Έκδοσης - Δομή Μεταφράσεις Λεξιλόγιο Δραστηριότητες "Φως στα πέρατα της γης" Επικοινωνία Συνεισφορές</p> <p>Κατηγορίες</p> <p>Αγία Γραφή Παλαιά Διαθήκη Καινή Διαθήκη Παιδιά & Νέοι Επιστημονικές εκδόσεις Ηχογραφημένες εκδόσεις</p>
	<p>Προβεβλημένα προϊόντα</p> <p>Δεν υπάρχουν προβεβλημένα προϊόντα...</p> <p>Κατασκευαστές</p> <p>Ελληνική Βιβλική Εταιρεία</p>	

Εκ καρδίας

Οι κερασιές του παππού...

Στην μικρή αυλή που υπάρχει πίσω από την οικοδομή που μας χάρισε ο Κύριος, ο πατέρας μου ζήτησε να φυτέψουμε δύο κερασιές. Αυτό έγινε λίγο καιρό πριν πεθάνει. Ο παππούς είχε πάντα την επιθυμία να έχει τέτοια δέντρα στον κήπο του αλλά δεν το είχε καταφέρει.

Ο άντρας της αδελφής μου φρόντισε και έφερε από την Μακεδονία δύο τέτοια δενδρύλλια που φυτέψαμε σύμφωνα με την επιθυμία του παππού. Όμως οι κερασιές δεν δίνουν καρπό από τον πρώτο χρόνο κι έτσι αρχικά βλέπαμε μόνο φύλλα. Ο παππούς στο μεταξύ άφησε τον μάταιο αυτό κόσμο και εμείς παρακολουθούσαμε τα μικρά δέντρα που γρήγορα μεγάλωσαν και γέμισαν φύλλα, αλλά καρπός πουθενά... Μόλις τον περασμένο χρόνο είδαμε μερικά μόνο άσπρα λουλουδάκια, όμως εφέτος, ω του θαύματος, τα δέντρα έδωσαν όχι μόνο φύλλα αλλά και, όπως βλέπετε στη φωτογραφία, νόστιμους καρπούς.

Είχαν περάσει 6 χρόνια από τότε που φυτέψαμε τα δέντρα, όμως αυτά, ακολουθώντας την προδιαγραμμένη από τον Θεό πορεία τους, έκαναν το μέρος τους και μας χαροποίησαν καθώς μας έδωσαν την πρώτη "σοδειά". Δεν ήταν βέβαια μία μεγάλη σοδειά. Δεν γίνεται λόγος για πολύ καρπό... Εξάλλου η παροιμία λέει «**Όπου ακούς πολλά κεράσια, κράτα και μικρό καλάθι**», όμως αυτή η καλή αρχή προμηνύει πως στο εξής ο καρπός θα είναι πολύ περισσότερος.

Πέρα από τη συναισθηματική φόρτιση που δημιούργησε αυτή η ιστορία, είναι ένα δίδαγμα για το πώς πρέπει να έχουμε υπομονή όταν εκτελούμε το θέλημα του Ουράνιου Πατέρα. Εμείς συνήθως βιαζόμαστε για να δούμε τον "καρπό" του κόπου μας και γρήγορα απογοητευόμαστε –όχι σπάνια μπορεί και να παρατήσουμε κάθε προσπάθεια– επειδή δεν βλέπουμε... Ως άνθρωποι έχουμε μάθει να εκτιμούμε εκείνο που **ΒΛΕΠΟΥΜΕ**, όμως ο Κύριος μάς διδάσκει να μάθουμε να πιστεύουμε στα μη βλεπόμενα: «**Ημείς δεν ενατενίζομεν εις τα βλεπόμενα, αλλ' εις τα μη βλεπόμενα· διότι τα βλεπόμενα είναι πρόσκαιρα, τα δε μη βλεπόμενα αιώνια**» (Β' Κορ. 4/8/18) και όπως έκανε ο Μωυσής που «**διά πίστεως αφήκε την Αίγυπτον, μη φοβηθείς τον θυμόν του βασιλέως· διότι ως βλέπων τον αόρατον ενεκατέρησε**» (Εβρ. 11/1α/27).

Εκλάβαμε τούτο το περιστατικό ως ένα ακόμη στάδιο της παιδείας του Θεού η οποία, ως συνήθως, «**προς μεν το παρόν δεν φαίνεται ότι είναι πρόξενος χαράς, αλλά λύπης, ύστερον όμως αποδίδει εις τους γυμνασθέντας δι' αυτής καρπόν ειρηνικόν δικαιοσύνης**» (Εβρ. 12/1β/11).

Ευχαριστούμε τον Θεό, ευχαριστούμε και τον παππού, που μέσα από την παραγγελία του μάς έδωσε ένα ακόμη πολύτιμο μάθημα, εφαρμογής, υπομονής και εγκαρτέρησης, για να απολαύσουμε τον αιώνιο ΚΑΡΠΟ μέσα στη δόξα και για τη δόξα του Μεγάλου Θεού μας.

Όχι λάδι στη φωτιά

Ρωτάει ο μικρός Γιαννάκης, –Μπαμπά, πες μου, πώς αρχίζουν οι πόλεμοι; –Να, Γιαννάκη. Ας υποθέσουμε, ότι η Αγγλία και η Αμερική διαφωνούν, λέει ο μπαμπάς. –Ανοσίες! πετάγεται η μαμά. Η Αγγλία και η Αμερική πάντα συμφωνούν. Τί είναι αυτά που λες στο παιδί! –Ποιος είπε το αντίθετο; απάντησε ο μπαμπάς θυμωμένα. Είναι μόνο μια υπόθεση. –Γελοία υπόθεση, ξεσπά η μητέρα. Αν ο γιός μας έχει τα μυαλά σου, αλίμονό του!

Και καθώς η λογομαχία προχωρούσε και μπαμπάς και μαμά, κουβέντα στην κουβέντα, αναβαν όλο και περισσότερο, ο Γιαννάκης μπαίνει στη μέση: **–Ευχαριστώ, μπαμπά, ευχαριστώ μαμά! Τώρα ξέρω πώς αρχίζουν οι πόλεμοι.**

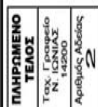
Να, λοιπόν, πώς αρχίζουν οι πόλεμοι, όχι μόνο ανάμεσα στους λαούς, αλλά και ανάμεσα σε φίλους, συναδέλφους, γείτονες, μέσα στην οικογένεια. Φαίνεται σαν να αρχίζουν χωρίς λόγο. Συμπτωματικά, τυχαία. Από μια σπίθα. Από μια ασήμαντη αφορμή. Από ένα λόγο. Από το τίποτα.

Και όμως, αν ψάξουμε βαθύτερα, θα δούμε πως κρύβεται κάτι πολύ πιο σοβαρό: ο υπερτροφικός εγωισμός. Αυτός είναι η εύφλεκτη ύλη που τροφοδοτεί τις εξάψεις, τους θυμούς, τις κραυγές, που προκαλεί τις συγκρούσεις. Η σπίθα μόνη της δεν αρκεί. Αν δεν βρει υλικό εύφλεκτο σβήνει. Και το εύφλεκτο υλικό είναι ο εγωισμός. Ο εγωισμός επιμένει. Δεν υποχωρεί. Είναι όλο πείσμα. Έχει το αλάθητο. Ποτέ δεν πέφτει έξω. Πάντα έχει δίκιο. Όλοι οι άλλοι κάνουν λάθος εκτός από αυτόν. Γι' αυτό και θέλει οπωσδήποτε να γίνει το δικό του. Αληθινή πληγή για την οικογένεια. Διαλυτικό στοιχείο για κοινωνικά σύνολα. Κι όταν συμβαίνει ανάλογος εγωισμός να υπάρχει και στον άλλο, τότε έρχεται αναπόφευκτα η σύγκρουση, με όλες τις τρομερές συνέπειες.

Όσο, λοιπόν, ο εγωισμός δεν δαμάζεται και δεν καταπολεμείται, οι συγκρούσεις θα αποτελούν θλιβερή καθημερινή πραγματικότητα. Οι φιλικές, οι αδελφικές σχέσεις θα τινάζονται στον αέρα. Η ειρηνική συνύπαρξη θα αποτελεί όνειρο απραγματοποίητο. **«Πόθεν πόλεμοι και μάχαι εν υμίν;»** ρωτάει ο Ιάκωβος. **«Ουκ εντεύθεν εκ των ηδονών υμών των στρατευομένων εν τοις μέλεσιν υμών, Επιθυμείτε, και ουκ έχετε· φονεύετε και ζηλούτε, και ου δύνασθε επιτυχείν· μάχεσθε και πολεμείτε, και ουκ έχετε δια το μη αιτείσθαι υμάς»** (4/8/1).

Από πού, δηλαδή, προέρχονται μεταξύ σας οι έριδες και οι συγκρούσεις; Δεν προέρχονται από τις εμπαιχθείς επιθυμίες σας και τις αμαρτωλές ορέξεις σας; Η επιθυμία της φιλαρχίας, της εξουσίας, της εκδικίσεως, της ηδονής, του πλούτου, προκαλούν φιλονικίες και προετοιμάζουν τις συγκρούσεις. Και αυτό θα γίνεται, όταν ο καθένας σας βάζει ως σκοπό τη δική του προσωπική ευχαρίστηση και ικανοποίηση. [Εφημ. **“ΖΩΗ”** Απρ. 2012].

Αυτά διαβάσαμε και συμφωνήσαμε. Μάλιστα σε συνδυασμό με το άρθρο **«Διαιρεί και βασιλεύει»** (βλ. σελ. 4) κατανοήσαμε **όχι μόνο ΠΩΣ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ, αλλά επίσης και ΠΩΣ ΧΩΡΙΖΟΥΝ ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ**, κι αυτό το δεύτερο μας λύπησε ακόμη περισσότερο. **❶**

ΚΩΔ.ΕΝΤΥΠ.
013360

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΠΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ:
ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8 - 14231 Ν. ΙΩΝΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN